

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

“ΚΟΝΙΤΣΑ”
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΥΣΣΗΣ & ΚΑΪΡΗ 2
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1971
Ἄρ. 105—107
Ἔτος Ι΄

οἰκογενείας, πού
ἢ νὰ συμπληρώση

ιάζει τὴ στιγμὴ αὐ-
ονεκτῆματα, σὲ σχέ-
οία καὶ χοιροτροφία.
εἰς μᾶς δόθηκε ἡ εὐ-

ΚΡΟΥΣΚΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

Κόνιτσα

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
'ον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν «Ο ΑΩΟΣ»
ΤΗΣ: ΔΗΜ. ΜΗΛΙΓΚΟΣ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 53, Ἀθήναι
ΓΡΑΦΕΙΑ: Βύσσης καὶ Καίρη 2 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐσωτερικοῦ: Δρ. 100 — Κοινοτήτων Δρχ. 150 — Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 8
Διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Κονίτσης δρχ. 75

Διευθυντής: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ, Ἀγίας Ζώνης 48—Ἀθήναι

Τυπογραφείου: Κ. Ἀθανασίου, Ἀριστοφάνους 9 — Περιστερί

Ἀνταποκριτῆς ἐν Κονίτση ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἀντιπρ)πος ἐν Ἰωαννίνοις: ΑΡ. ΠΥΡΡΟΣ δικηγόρος, ὁδὸς Μπότσαρη τηλ. 654

» ἐν Θεσ)νίκη: Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ Ἱατρός, ὁδὸς Ἰκτίνου 4, τηλ. 78.949

Ἐμβάσματα: ΔΗΜ.ΜΗΛΙΓΚΟΝ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 83 (Τομεὺς 702)

Ἀλληλογραφία: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΝ Ἀγίας Ζώνης 48 — Ἀθήναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ	: Πρόβατα καὶ τσοπάνηδες στὸν Σμόλικα
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ	: Κουνελοτροφία
ΝΙΚ. ΤΣΙΠΑ	: Πασχαλινὲς διακοπὲς
ΑΝ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ	: Ἡ Βούρμπιανη
ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ	: Ἀνάγκη προστασίας τῶν παλαιῶν οἰκισμῶν
ΑΝ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ	: Πρὸ Ἐκατονταετίας
Δ. Κ. ΣΚΙΠΗ	: Βορειοηπειρῶτες καὶ Κονι- τσιῶτες στὴν Κορινθία
Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ	: Ἡ πατρικὴ οἰκία εἰς ξένας χεῖρας : Ἐκδόσεις
Τοῦ ἀνταποκριτοῦ	: Νέα ἀπ' τὴν πατρίδα

Κουνελοτροφία

Τὸ κρέας τοῦ κουνελιοῦ εἶναι χωρὶς λίπη καὶ χωρὶς ἅλατα. Κατὰ συνέπεια εἶναι ἡ ἰδεωδέστερη τροφή γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό, πού εἶναι προσαρμοσμένος στὰ ἐλαφρὰ κρέατα.

Πολλοὶ εἰδικοί ὑποστηρίζουν πὼς σὲ πολλὰς χώρες τῆς Εὐρώπης, τὸ πρόβλημα τῆς ἔλλειψης τοῦ κρέατος λύθηκε μὲ τὴ συστηματικὴ ἐκτροφή κουνελιῶν.

Ἡ ἐκτροφή αὐτὴ γίνεται μὲ σύγχρονες μέθοδοι καὶ μὲ κουνέλια εἰδικῆς ράτσας ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία, πού ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων των (ταχεία αὐξηση, προσαρμογὴ στὸ κλίμα κλπ.) ἔχουν καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ παράγεται ἀπὸ τὸ δέρμα τους μιὰ ώραία λευκὴ γούνα.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐκτροφῆς αὐτῆς εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

—Δὲν χρειάζεται βαρεῖα δουλειά. Κι' ἔτσι βρίσκονται εὐκόλα ἄνθρωποι νὰ ἐργασθοῦν.

—Σ' ἓνα σύγχρονο ἐκτροφείο κουνελιῶν μὲ αὐτόματη ὑδροδότηση καὶ ἡμιαυτόματη τροφοδότηση, ἓνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ 600 κουνελομάνες, μὲ ἐτήσια παραγωγὴ 30—50 τόννους κρέατος.

—Τὸ κρέας τοῦ κουνελιοῦ εἶναι εὐγευστο, εὐπεπτο, μὲ μεγάλη θρεπτικότητα καὶ συνιστᾶται γιὰ ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ χρόνου, γιὰ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἀσθενικοὺς ὀργανισμοὺς (καρδιακοὺς, στομαχικοὺς κλπ.).

—Κοντὰ στὴν κρεατοπαραγωγὴ, πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ κανένας καὶ στὴν ἀνάπτυξη τῆς γουνοβιοτεχνίας.

Ἡ κουνελοτροφία, σὰ ζωοτεχνικὸς κλάδος, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀνήκει στὶς μικρὲς ἐκμεταλλεύσεις, στοὺς δευτερεύοντες ἀναπτυξιακοὺς στόχους καὶ

εἶναι ὑπόθεση μιᾶς οἰκογενείας, πού θέλει ν' ἀναπτύξῃ ἢ νὰ συμπληρώσῃ τὸ εἰσόδημά της.

Ὡστόσο, παρουσιάζει τὴ στιγμὴ αὐτὴ σοβαρότατα πλεονεκτήματα, σὲ σχέση μὲ τὴν βοοτροφία καὶ χοιροτροφία. πού, ὅπως ἄλλοτε μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀναπτύξωμε, εἶναι βασικὸς ἀναπτυξιακὸς στόχος στὸ χωρὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας.

Ἡ ἐκτροφή βοοειδῶν καὶ χοιρινῶν εἶναι βαρεῖα δουλειά, κι' ἡ προσαρμογὴ της στὶς σύγχρονες μέθοδοι ἐκτροφῆς μὲ χαμηλὸ συναγωνιστικὸ κόστος, σ' ἐποχὴ αὐξημένης μετανάστευσης, δημιούργησε ἀποστρόφῃ κι' ἀπογοήτευση στὸν ἑλληνικὸ λαό, πού θὰ χρειασθῇ πολὺς χρόνος, μακρὰ κρατικὴ συμπαράσταση κι' ἐπιμονή, νὰ τὸ μαλακώσῃ. Ἰδιαίτερα, μάλιστα, ἡ χοιροτροφία, προσέκρουσεν στὸ θέμα τῆς κατανάλωσης σὲ κλιματολογικοὺς λόγους καὶ στὴ μακριὰ συνήθεια.

πὺ δὲν εἶναι ἄσχετη ἀπὸ τὴν μακροίωνα τουρκοκρατία, (ἐποχὴ πὺ ἡ κατανάλωση τοῦ χοιρινοῦ κρέατος ἀπαγορεύονταν στοὺς Μωαμεθανούς).

Σταθερὰ βήματα ἀνάπτυξης θὰ σημείωνε ἡ κουνελοτροφία ἂν τὸ κράτος ἐνίσχυσε τὰς ἐκτροφὰς πὺ θάθελαν νὰ συστηματοποιήσουν καὶ αὐτοματοποιήσουν τὴν ἐκμετάλλευσή τους. "Ἄν ἐπεκτείνονταν τὰ μέτρα τοῦ Ν.Δ. 48) 1968 «περὶ κινήτρων ἰδρύσεως χοιροτροφικῶν ἐπιχειρήσεων» καὶ στοὺς Κουνελοτρόφους. "Ἄν μετεκπαιδεύονταν μεγάλος ἀριθμὸς γεωπόνων καὶ κτηνιάτρων στὴν Εὐρώπη, σὰ θέματα τῆς κουνελοτροφίας. Καὶ ἂν γινόταν εἰδικὰ σεμινάρια στὶς μικρὲς ἐπαρχιακὲς πολιτεῖες, ὅπως ἡ Κόνιτσα, γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση τῶν κουνελοτρόφων.

Πασχαλινές διακοπές

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΙΠΑ

Ἦλθαν αἱ Ἁγίαι ἡμέραι τοῦ Πάσχα. Ἡμέρες περισυλλογῆς, ἀναπολήσεως καὶ νοσταλγίας γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ξενητιᾶς.

Ἡ σκέψις καὶ ἡ ψυχὴ των στρέφονται τὰς ἡμέρας αὐτὰς στὸ πατρικὸ σπίτι, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ γέννα των καὶ τὸ μέγαλμά των, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὅλα τους τὰ πρῶτα, ἡ πρώτη ἀνάσα, τὸ πρῶτο χᾶδι στὸ σπιτικό τους μὲ τὸν πλατύγυρό τους, μὲ τοὺς φράχτες του καὶ τζάκια τους ποὺ καπνίζουν ἡσυχᾶ, πηγαίνουν στὴ γῆ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν παραδόσεων, στὴ γῆ τῶν πλουσίων καὶ ποικίλων βιωμάτων, στὴ Μάννα γῆ, τοὺς γλυκοφέρνουν ταπεινοὺς προσκυνητὰς στὴν ἐκκλησίᾳ καὶ τὰ ἐξωκκλήσια μὲ τὰ μπρούτζινα μανουάλια, νὰ ἀνάψουν ἓνα κερί στὸν ἀναστάντα Κύριον, στὴν Παναγία καὶ στὸν Ἅγιο προστάτη τοῦ χωριοῦ, πετᾶνε στὸ δάσος τῆς πατρίδας γῆς ἐκεῖ ποὺ συνθέτουν μία συμφωνία θεία, ἐξαΐσια τὰ κελαϊδίσματα τῶν ἀηδονιῶν στὺς πολύδροσες ρεματιές, τὸ θρόϊσμα τῶν φυλλωμάτων στὶς βαθύσκιωτες λαγκαδιές, τὰ τραγούδια τῶν βοσκῶν, τὰ μελωδικὰ κουδουνίσματα καὶ τὰ βελάσματα τῶν προβάτων στὰ χλωρὰ λιβάδια, τοὺς μεταφέρουν στὸ μεγαλόπρεπο ποτάμι ποὺ κυλάει μὲ μιὰ πρόσχαρη ἡρεμία καὶ γεμάτη δύναμι τὰ καθάρια νερά του ποὺ ἀσημίζουν στὸν ἥλιο, τοὺς ζωντανεύει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν ἐκεῖ στὸ ταπεινὸ, στὸ γραφικὸ χωριό, κομμάτι ὡς χαρούμενης καὶ γλυκιᾶς. Ὅσο κι' ἂν ἡ σκέψις των αἰχμαλωτισμένη ἀπὸ τὴν σκληρὴ βιοπάλη τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὶς ὑπηρεσιακὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς ἀσχολίες, ἀσχολίες ποὺ δεσπάζει συνήθως ἡ βιασύνη, ὁ συνωστισμὸς, ἡ φασαρία, τὸ συμφέρον καὶ ἡ συμβατικότητα τῆς φτιαγμένης πάνω σὲ στερε-

ότυπα καλούπια ζωῆς, σέρνεται ἀλυσωδεμένη πίσω ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς ἐντατικῆς καὶ ἀγωνιώδους ζωῆς, ἔρχονται Ἁγίαι ἡμέρες καὶ οἱ χαρμόσυνες καμπάνες τῆς Ἀναστάσεως νὰ τοὺς θυμίσουν, νὰ τοὺς ζωντανέψῃ πίσω τὸ σπιτικό τους, παλιὲς λησμονημένες ἀρχοντικὰς φυσιογνωμίες, ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦνε ἐκεῖ ἐπάνω τὴ σκληρὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ καὶ ποὺ τὰ πρόσωπά των περιβάλλονται ἀπὸ τὸ φωτοστέφανο ἀγνότητος καὶ καλωσύνης.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ κάθεται καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ πλοῦτη καὶ χάρι σὲ διαλεχτὰς πολιτείες, σὲ πλοῦσιους κόσμους, σὲ πανέμορφα διαμερίσματα πολυτελῶν πολυκατοικιῶν, μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἠλεκτρικὰς συσκευὰς καὶ τοὺς κλιματισμοὺς, ὅμως ξεγελιέται νὰ πιστεύῃ σὶ ἀλήθεια πῶς εἶναι εὐτυχισμένος ἀπόλυτα τὶς μέρες αὐτὰς. Ἡ πολυκατοικία δὲν ἔχει ρίζωμα καλὸ, δὲν ἔχει ρίζες βαθειὰς, ἐνῶ τὸ πατρικὸ σπίτι ὅσο πτωχὸ, ὅσο ταπεινὸ καὶ ἀπλὸ κι' ἂν εἶναι, εἶναι βαθειὰ ριζωμένο μέσα στὴν πατρικὴ γῆ, μέσα στὴν ψυχὴ σου, στὸ εἶναι σου ὀλόκληρο. Κι' ἂν ἀκόμη ἔφρευαν ἀπ' αὐτό, ἀπ' τὴ ζωὴ ὁ καλοκάγαθος παπποῦς, ἡ καλὴ καὶ πονετικὴ Γιαγιά, ὁ στοργικὸς πατέρας, ὁ ἀγαπημένος ἀδελφὸς καὶ ἡ χρυσὴ Μαννούλα, πάλιν οἱ σκιὲς των γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιρά του, καὶ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἁγιασμένα ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἀπὸ τὴν ἀνάσα τους καὶ τὸν ἰδρῶτα τους.

Θεῖον Πάσχα! Ὅσο κι' ἂν θελήσωμε ν' ἀξεφύγωμε ἀπὸ τὴ θύμιση τοῦ χωριοῦ μας αὐτὰς τὶς μέρες, ὅσο κι' ἂν θελήσωμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτὸ δὲν μπορούμε, εἴμεθα

Ἡ Βούρμπιανη

ΤΟΥ Κ. Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΤΟΥ ἀναγνωρίσαμε τὸ ὅτι ἐφρόντισε νὰ μὴν γίνῃ τσιφλίκι ἡ Βούρμπιανη, καθὼς καὶ ἄλλα κεφαλοχώρια τῆς Ἐπαρχίας μας, καὶ τοῦ ἀναγνωρίζομε ἐπίσης τὸ ὅτι ἐφρόντιζε νὰ περιορίζῃ καὶ ἀποτρέπῃ τὶς ἐπιδρομὲς καὶ αὐθαιρεσίες τῶν Τουρκαλβανῶν γειτόνων μας ἐνάντια στὰ χωριά μας. Γι' αὐτὴ τὴν αἰτία ἀκριβῶς εἶχε γίνῃ καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σιλιχτὰρ Πόντα.

Ὅταν ὁ Ἀλῆ Πασιᾶς πάντρεψε τοὺς γυιούς του Μουχτὰρ καὶ Βελῆν

πολλοὶ Βουρμπιανῖτες πῆγαν μὲ πεσκέσια (δῶρα) στοὺς γάμους των, καὶ πολλὲς Βουρμπιανίτισσες νυφάδες χόρευαν μέσα στὰ σαράγια τοῦ τρομεροῦ τυρράννου, μὲ τὴν ἐπίβλεψη καὶ προστασία τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ.

Τὸ ὅτι ὑπῆρξε ἓνα κεφάλαιο γιὰ τὴ Βούρμπιανη, καὶ ἦταν ἀρκετὰ μορφωμένος (ἀφοῦ εἶχε βιβλιοθήκη μὲ 353 τόμους), καὶ μὲ ὑψηλὲς γνώριμίες, κανεὶς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ. Ἄν ἦταν ὅμως λιγώτερο μνησίκακος

ζυμωμένοι μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, εἴμεθα γαλουχημένοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς στενότερας πατρίδος. Ὅσο ξεμακρύναμε τόσο ποθοῦμε, τόσο νοσταλγοῦμε τὴν πατρίδα μας καὶ τὰ γιορτάσια τῆς καὶ τὰ πανηγύρια τῆς. Ζοῦμε σὰν ξένοι ἐδῶ στὴν ξενητεία, ὅσο κι' ἂν ἔχουμε σχέσεις καὶ συμφέροντα, κινούμεθα ἐδῶ σὲ ἄγνωστο κύκλο, ὅσο κι' ἂν τὸν δημιουργήσουμε, εἴμαστε σφιχτὰ δεμένοι μὲ τὸ νοῦ, τὸ εἶναι μας καὶ τὴν καρδιά μας, μὲ τὰ χώματα τῆς γενετείρας μας, μὲ τὸ πατρικὸ σπίτι, μὲ τὸν καθάριο ἀέρα τοῦ χωριοῦ μας, μὲ τὰ γραφικὰ δρομάκια του τὰ ἰσκιερά, τὶς βρυσσοῦλες του, τὶς ἐκκλησίες του τὴν θαλπωρὴ του, τὴν φυσιογνωμίαν του, τὴν σκληρὴ ἀγροτικὴ του ζωὴ τὴν γεμάτη ἀπὸ τὴν πιὸ ὠραία καὶ πιὸ δυνατὴ ποίησι.

Πάσχα Μέγα μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, θὰ θυμηθοῦνε οἱ ξενητεμένοι ξανὰ ὅταν γυρίζανε μὲ χαρὰ καὶ κέφι στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονίας γιὰ νὰ ψάλλουν τὰ τραγούδια τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ μα-

ζέψουν αὐγά, ζαχαράτα καὶ σταφίδες, θὰ θυμηθοῦνε ὅλες τὶς αὐλόπορτες πού ἀπὸ ἐνωρὶς γυρίζανε, τὶς δεκάρες πού μαζέψανε.

Πάσχα, ἡ εἰκόνα τοῦ ταπεινοῦ σπιτιοῦ μὲ τὲς αὐλόπορτες καὶ τὲς μάνδρες μὲ τὰ περιβολάκια καὶ τοὺς κήπους τριγύρω, μὲ τ' ἀπριλιάτικα λουλούδια, τὰ μαγιάτικα ἄνθη καὶ τὰ μοσχομυρωδάτα τριαντάφυλλα θ' ἀναστηθῇ στὴ μνήμη των καὶ θὰ ταξιδεύσουν τότε οἱ ξενητεμένοι ἓνα τόσο τερπνὸ ταξίδι στὰ περασμένα μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια καὶ τότε, φθάνοντας ἐκεῖ ἡ ψυχὴ, θὰ χαροῦνε καὶ θὰ γλεντήσουν στὰ χωριανὰ πασχάλινὰ πανηγύρια μὲ τὰ τοπικὰ ὄργανα, τὰ τραγούδια καὶ τοὺς ἀθάνατους τοπικοὺς χοροὺς πού διατηροῦν ἀσφαλῶς ἀκόμη τὴν ὀμορφίαν καὶ τὴν χάρη, θὰ γευθοῦν τὸ μοσχομύριστο μέλι, τ' ἀφράτα ἀμύγδαλα, τὴν ἀφρόγαλη μηζύθρα, τὸ μυρωδάτο κρασί, θ' ἀνάψουν στὰ μάτια τὸ φῶς τοῦ γέλοιου, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος, θὰ γλυκάνουν τὰ χεῖλη μὲ χαμόγελο καὶ θὰ βροντοφωνήσουν μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς: «Ἀληθῶς Ἀνέστη!».

καὶ ἐκδικητικός, θὰ ἄφηνε πολὺ καλλίτερη μνήμη στοὺς μεταγενεστέρους.

Καὶ οἱ ἀντίπαλοί του Τζιορτζιαῖοι καὶ οἱ ὀπαδοὶ των δέν ἦταν νερὸ γιὰ λειτουργιὰ ὅπως θὰ ἰδοῦμε ἀμέσως παρακάτω ἀναφέρωντας τοὺς χαλασμοὺς καὶ κατατρεγμοὺς τοῦ Κώστα, ἀλλὰ πάντως ἄφησαν μνήμη πρὸ ἀγαθῆ, καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ Γεώργιος καὶ Κώστας ἢ Κώτας ποὺ ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο ἐξ αἰτίας του καὶ ἥρω ποιήθηκαν. Καὶ τώρα ἄς παραθέσωμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πρὸ ἀξιόλογα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Βούρμπιανης, ἰδιόγραφα κείμενα τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ. (Ἡπ. Χρον. Τόμ. ΙΓ' 1938). «Εἰς τοὺς 1815 μᾶς ἐπρόδωσαν εἰς τὸν Ἀλῆ Πασᾶν, ὁ Ζήσης Κυπαρίσης καὶ ὁ Ριζούλης Κύρκας Ρίζου καὶ μᾶς ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ προσηλήκι καὶ ἐμπῆκαν αὐτοὶ Προεστοί».

«1815 Αὐγούστος, ὁ ἴδιος ὁ Ριζούλης Κύρκας ἔβαλε μεσίτην τὸν Παπαζήσην Τζοτζόπλου, τὸν Παπαχαρίσην Τζούνιζου, καὶ τὸν Χαρίσην Ντούρβαρην λέγοντας, νὰ μοῦ δώσῃ ἄσπρα ὁ Γραμματικός καὶ νὰ ἀγαπηθῶμεν, καὶ νὰ γυρίσω τὴν προδοσίαν ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶν νὰ μὴ τοὺς πειράξῃ· καὶ ἐγὼ εἶπα ἄς τὸ κάμω διὰ νὰ περάσω αὐτὴν τὴν κακὴν ὥραν καὶ τοῦ ἔδωσα εἰς τρεῖς φορὰς γ. 2. 500. Αὐτὸς καὶ τὰ ἄσπρα τὰ ἐπῆρε καὶ ταῖς κακίτεραις προδοσίαις ὕστερα ταῖς ἔκαμε καὶ ἔβαλε εἰς τὸν ἄλυσον τὸν ἀδελφόν μου Παπαρίζον». Ὁ ὄχι καὶ τόσο ἀγαθὸς αὐτὸς λευίτης, φαίνεται πὼς φυλακίστηκε δυὸ φορὲς στὰ 1815 — 16 καὶ στὰ 1820... Τὰ κείμενα εἶναι κάπως ἀσαφῆ.

«1816 Ἰανουάριος, οἱ ἴδιοι Ζήση Κυπαρίσης καὶ Ριζούλης μᾶς ἐπρόδωσαν εἰς τὸν Ἀλῆ πασᾶν καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν ἄλυσον τὸν ἀδελφόν μου Παπαρίζον, μήνας 4 καὶ μᾶς ἐπῆραν γρόσια 15.000».

«1816 Ἰούλιος. Ἐγίναν Προεστοὶ ὁ Ζήσης Κυπαρίσης καὶ ὁ Ριζούλης Κύρκας, ἔπασαν τὰ παιδιὰ μου, τὰ

ἐφυλάκισαν καὶ τὰ ἐτζερεμέτισαν μὲ γρόσια 2500».

«1816 Αὐγούστος, ὁ Ριζούλης Κύρκας ἐχάλασε τὸ ἐργαστήρι μου ἐμπρὸς τοῦ Ρίζου Ραύτη καὶ ἔφκιασεν ἐδικόν του, τὸ νοῖκι μου (τὸ χρεωστοῦσε) ἕως εἰς τοὺς 1822 ὅπου μοῦ τὸ ἔδωσε χρόνους 6 πρὸς 50 γρ.=300».

Ἀναφέρει στὰ παραπάνω, ἀσυνάρτητα ὅμως σημειώματά του, ὁ Γραμματικός ὅτι τὸν κατεδίωξαν καὶ τὸν ἔβλαψαν οἱ ἀντίπαλοί του, ἀλλὰ ἀγνοοῦμε ὅμως δυστυχῶς γιὰ πῶς λόγο εἶχε πέσει στὴν προσωρινὴ δυσμένεια τοῦ προστάτη καὶ ἀφέντη τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Πιθανὸν ἢ αἰτία νὰ ἦταν τίποτε διαχειριστικὲς ἀνωμαλίαις...

Καὶ τώρα ἀναδημοσιεύομε ἀπὸ τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά» (τόμ. ΙΓ' σελι 21—22) τὰ κείμενα τῶν χαλασμῶν τοῦ Κώστα χωρὶς νὰ παραλείψωμε, γιὰ εὐκολία τοῦ ἀναγνώστου, καὶ τὸν τρίτο τὸν ὁποῖο καταχωρίσαμε καὶ σὲ ἄλλο κεφάλαιο τῆς ἱστορίας τῆς Βούρμπιανης.

Α' Χαλασμός μου

Ἐδῶ σημειῶ τὸν χαλασμόν ὅπου μοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰσμαήλ Πασᾶς, Ἰωαννίτης εἰς μνήμην καὶ ρέγουλαν τῶν υἱῶν μου.

1820 Νοεμβρίου 20. Τὸ Ὄθωμανικὸν Δεβλέτι ὠργίσθη τὸν Βεζύρ Ἀλῆ Πασᾶν Τεπελενιώτην εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δούλευσιν ἤμουν ἐγὼ Γραμματικός, λοιπὸν τὸ Δεβλέτι ἔπεμψε τὸν εἰρημένον Ἰσμαήλ Πασᾶν καὶ ἄλλους πολλοὺς Βεζυράδες καὶ ἐπολιόρκησαν τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, ἡμεῖς εὐγῆκαμεν ὑπήκοοι εἰς τὸ Βασιλικὸν στρατόπεδον, ὁ εἰρημένος Ἰσμαήλ Πασᾶς ἐβουλήθη νὰ χαλάσῃ ἐμὲ καὶ τὸν κύριο Ἀλέξιον Νοῦτσον, καθὼς κα ἱπρολαβόντως ἐσκότωσαν καὶ τὸν Μάνθον Γραμματικόν, ἐπήραμεν εἶδησιν καὶ ἐφύγαμεν, αὐτὸς ἔπεμψε καὶ ἔπασε τὸν ἀδελφόν μου Παπαρίζον καὶ τὸν ἔβαλε εἰς τὸν ἄλυσον, τὴν δὲ γυναῖκα μου καὶ κορίτζια μου ἔπεμψε νὰ φυλάττωνται χάψι (φυλακῆ) εἰς Γρεβεναί, τὸ δὲ βίός μου ὅλον εὐρισκόμενον

εἰς Βούρμπιανην καὶ Κόνιτζαν τὸ ἐπῆρε κινητὸν καὶ ἀκίνητον. Τί νὰ πρωτογράψω δὲν ἰξεύρω, ταχμινᾶ (περίπου) ἀνεβαίνει εἰς Γρόσια 100.000. Ἐπῆρε τζερεμὲ ἀπ' οὐτὸν εἰρημένον φυλακισμένον ἀδελφόν μου Παπαρίζον γρόσια 16.500.

Συνεργοὶ εἰς τὸν ἄνωθεν χαλασμόν μου ἦταν:

Ὁ Τζότζος Παπαγιάννης καὶ ἀδελφοί του, ὁ Χουσεῖν μπέης καὶ ὁ Ἐλμάζμπεης καὶ ὁ Χότζας Μερπρήμπεης Κονιτζιώτης, ὁ Κατῆς τῆς Κονίτζης καὶ ὁ Νότης Σκουμπουρδῆς Κονιτζιώτης.

Βος Χαλασμός μου. (εἰς Ἰωάννινα)

1824 Ὀκτωβρίου 16.

Μὲ ἔπιασεν ὁ Ὁμὲρ Πασιᾶ Βρυώνης μετὰ τῆς γυναῖκός μου καὶ μᾶς ἐφυλάκησε μὲ ἀπόφασιν νὰ μὲ φονεύσῃ. Ἐπῆρεν ὅλο τὸ βιός μου κινητὸν καὶ ἀκίνητον καὶ ὅλον τὸ ἀσιμικόν μου ταχμινᾶς ἕως γρόσια 25.000. Ἐπῆρε καὶ τὸ σεπετάκι μου ὅπου εἶχον τὰ ἄσπρα, βενέτικα, μαντζάρικα, καὶ φουντούκια, καὶ ρουμπιέδες (εἶδη διαφόρων χρυσῶν νομισμάτων) 3000 λογαριαζόμενα πρὸς γρόσια 19 τὸ Βενέτικον καὶ ἀναλόγως ἡ ἄλλη μονέδα ἔστωσαν Γρόσια 52.000 (Καὶ) ἡ ὀπισθεν σοῦμμα γρ. 72.500. Μοῦ ἔκαμε χαβαλὲν (παρέπεμψε) εἰς τὸν Δρόσον καὶ Νῆκον Θεὸν ἠλιτζαμπιζήδες Σκαλωμάτων (ἐνοικιαστὰς φόρου λιμένων) καὶ ἔλαβα 5.000. Μοῦ ἔλεγεν (ὁ Ὁμὲρ Βρυώνης), ἔρχεσαι μαζί μου εἰς Θεσσαλονίκην καὶ σοῦ δίδω καὶ τὰ ἐπίλοιπα, καὶ μὲ ἐβαστοῦσαν φυλαγμένον καὶ ἔφυγα διὰ νυκτὸς καὶ ἠλευθερώθην.

Συνεργοὶ εἰς τὸν ἄνωθεν χαλασμόν μου ἦταν ὁ Θανάσης Δεσποτόπουλος Κραβαρίτης Γραμματικὸς του, καὶ ὁ Κυριάκος Σεπεριώτης Γραμματικὸς τοῦ Ἄχμετ Πασᾶ, καὶ ὁ Ἡλιάζ Σιλιχτάρης Πονταλῆς, καὶ ὁ Μπεκῆρ Ἰζογαδῶρος καὶ ὁ Ταχῆρ Ἀμπάζης Τραγοτινός, καὶ ὁ Μωσὲ Νταβῆς σαραφῆς του (Ὁμὲρ Βρυώνη) Ἑβραῖος Ἰωαννίτης ὁ ὁποῖος ἄρπαξεν εἰς τὸ σπίτι μου ἕνα τάσι

ἀσιμένιον καὶ ἄλλα ἀσημικά: αὐτὸς ἔγινε αἰτία καὶ ἐκράτησεν καὶ τὰ ἄσπρα μου ὁ Ὁμὲρ Πασιᾶς λέγωντάς του «βάστα τα νὰ πληρόσωμιεν τοὺς ὀλοφέδες (μισθοὺς) καὶ ἔπειτα τοῦ τὰ δίδομεν.

Γος Χαλασμός μου.

1826 Ὀκτωβρίου 9 ξημερόνοντας Σαββάτῳ περὶ τὰς 6 ὥρας τῆς νυκτὸς, κοιμώμενος ἐγὼ καὶ ὁ ἀνεψιός μου Ἰωάννης Παπαρίζου καὶ ὁ υἱός μου Νικαλάκης καὶ ἡ γυνὴ μου Δέσπω καὶ ἕνας χισμηκιάρης μου ὀνομαζόμενος Γεώργιος Κοιτότζης, μὲ ἐπλάκωσαν 130 ἄνθρωποι σταλμένοι ἀπὸ τὸν Πονταλῆ Ἡλιάζ Σιλιχτάρη καὶ μὲ ἐχάλασαν.

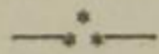
Μλημπασιάδες εἶχε στείλει τὸν Μάνω Μπέντζον Ζαμπιονίκα, τὸν Νοῦρε Κότρασι, καὶ τὸν Τασούλαν Σουλιώτην. Ἦταν καὶ οἱ κάτωθι Ρωμαῖοι (Βουρμπιανίτες) ὁ Μήιτζη Παπαγιάννης, ὁ Ζηκούλης (Γ.) Παπαζήκου, τὰ δυὸ παιδιά τοῦ Τζόλα Παγούνη, τὰ παιδιά τοῦ Ζήση Κυπαρίση, ὁ Ζῆκο Μαῦρος (Γκινᾶκος) καὶ τὰ παιδιά τοῦ Λάμπρου (Χαρίση) Τζομπάνου καὶ ὁ Γεώργης Τζήλας. Κολαούζηδες (καταδότες) δὲ ἦτον: ὁ Νικόλα Τζήλας μὲ τὰ ἀδέλφια του καὶ τὰ παιδιά του, ὁ Ζήση Νίτζκας, ἕνα παιδί τοῦ Ζούνη Μάντζακα καὶ ὁ Ριζούλης Κύρκα.

Λοιπὸν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἐσκότῳσαν τὸν εἰρημένον ἀνεψιόν μου κύρ Ἰωάννην τὴν γυναῖκα μου (ὁ Αἰντὶν Ραντάτης) ἐπῆραν σκλάβον τὸν υἱόν μου (Νικολάκην) καὶ τὸν Χισμηκιάρην μου, ἔκαυσαν τὰ σπήτια μου, ἐπῆραν καὶ ὅλο τὸ βιός μου κινητὸν καὶ ἀκίνητον, ἐγὼ μόνον ἐγλύτῳσα μὲ τὸ πουκάμισον καὶ γελέκι ὁποῦ ἐκοιμώμουν. Καὶ κάμω δευτέρῃ τὸ βιός ὁποῦ μοῦ ἐπῆραν, ὅσον ἠμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ.

Κώστας ὁ Γραμματικὸς

Ἀκολουθεῖ λεπτομερῆς καταγραφὴ ὅλων τῶν χρημάτων τιμαλφῶν καὶ οἰκιακῶν εἰδῶν ἀλλὰ θεωροῦμε περιττὸ νὰ προβοῦμε σὲ ἀναδημοσίευση ὅλου τοῦ καταλόγου. Ἄρκει μόνο νὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ ἄξιζε ἀρκετὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες γρόσια καὶ πῶς οἱ

ένδυμασίες του καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του ἦταν μεταξωτὲς καὶ χρυσοκέντητες, πῶς ἢ γυναῖκα του καὶ τὰ κορίτσια του ἦταν στολισμένες με ἄπειρα χρυσαφικὰ καὶ διαμαντικά, καὶ πῶς τὰ περισσότερα σερβίτσια τοῦ ἀρχοντικοῦ του ἦταν ἀσημένια καὶ χρυσοστόλιστα ὅπως καὶ ἄλλα σκεύη πανοπλίες, κλπ. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν μεγάλη ἀντίθεση με τὴ φτωχικὴ καὶ στερημένη ζωὴ ποὺ περνοῦσαν ἂν ὄχι ὅλοι τούλάχιστον τὰ 90% τῶν προσπαλούδων μας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἐπόμενο ἦταν νὰ τὸν θαυμάζουν μὲν ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ζηλεύουν — ὅπως καὶ σήμερα συμβαίνει με κάθε πλούσιο— κρυφὰ οἱ συγχωριανοί του· δεδομένου ὅτι καὶ δὲν ἦταν πονόψυχος καὶ φιλάνθρωπος χαρακτήρας.

Ὅπως ἴδαμε λοιπὸν ἀπὸ τὶς ἰδιόγραφες ἐνθυμήσεις τοῦ Κώστα συνεργοὶ σὸν πρῶτο χαλασμό του τοῦ 1820 ἦταν ὁ Τζότζος (Γεώργιος) Παπαγιάννης με τ' ἀδέρφια του τὸν Κώστα καὶ τὸ Μήτση. Σύντομα ὅμως τοὺς τὸ ξεπλήρωσε κρεμῶντας τοὺς δύο πρώτους. Ὁ τρίτος ὁ Μήτσης ἀπουσίαζε φαίνεται τότε ἀπὸ τὴ Βούρμπιανη καὶ ἐγλύτωσε γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τῶν ἀδελφῶν του στὰ 1826 φέρνοντας τοὺς Τουρκαλβανοὺς τοῦ Σιλιχτάρη Πόντα καὶ καταστρέφοντας σχεδὸν τὸ Γραμματικό, ποὺ δὲν ἄργησε ὅμως ν' ἀποκτήσῃ καὶ πάλι ἀρκετὰ πλούτη.

Ἀλλὰ ἄς πάρουμε τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀντλῶντας ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες ἔγγραφες πηγές ποὺ ὑπάρχουν καὶ ἀπὸ τὴν παράδοση, μιὰ καὶ τὰ ἀρχεῖα τοῦ μὲν Κώστα Γραμματικοῦ διεσώθησαν ἐλλιπῆ, τῶν δὲ Τζιοτζιαίων κατεστράφησαν δυστυχῶς πολὺ πρόσφατα, ἄλλα μὲν περὶ τὸ 1928—29 ποὺ κάϊκε τὸ σπήτι των (ΝικολάκηΚωτούλα Τζιοτζίου), καὶ ἄλλα ἀργότερα στὰ 1940—41 ὅταν ἐρημώθηκε τὸ σπήτι τοῦ Ἀλέξη Παπανικόλα.

Ἄς ἔρθουμε λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἀπὸ τὴν παράταξη τῶν ἀν-

τιπάλων τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ, τῶν Τζιοτζιαίων.

Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Γεώργιο, Κώστα καὶ Δημήτρη (Μήτση) ποὺ προαναφέραμε, καὶ ἀπὸ δυὸ τρεῖς ἀδερφές. Ὁ πατέρας των ὁ ἱερέας Παπαγιάννης εἶχε πεθάνει κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, καὶ τιμῶντας τὰ τρία ἀδέρφια τὴ μνήμη του ἔχτισαν στὰ 1805 τὴν ὑπέροχη ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Οἱ Τζιοτζιαῖοι ἢ Κωτσακάδες, ἦταν πλούσια καὶ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια καὶ εἶχαν κοπάδια γιδοπρόβατα ποὺ τὸ καλοκαῖρι τὰ βοσκοῦσαν στὴν Κρούσια, στὸ λεγόμενο καὶ σήμερα ἀκόμη τοῦ Τζιοτζιαίου τὸ Λιβάδι, καὶ τὸ χειμῶνα τὰ πηγαίνανε στὰ χειμάδια τῆς Θεσσαλίας.

Ὁ ἐπιφανέστερος ἀπὸ τὰ τρία ἀδέρφια ἦταν ὁ Γιώργος ὁ πρωτότοκος. Αὐτὸς συνδεόταν καὶ με τὸν Ἐπίσκοπο Βελλᾶς καὶ Κονίτσης Θεοδόσιο καθὼς καὶ με τὸν Τρίκκης (Τρικάλων) Γαβριὴλ ποὺ τοῦ ἔστειλαν καὶ συνδρομὲς ὅταν ἔχτισε τὸν Ἁγιάννη. Διετέλεσε δὲ καὶ κατ' ἐπανάληψη Προεστὸς τῆς Βούρμπιανης, καὶ πιθανὸν καὶ τῆς Ἐπαρχίας.

Γιὰ τὸν δεύτερο ἀδερφὸ τὸν Κώστα δὲν ξέρομε καὶ πολλὰ πράματα.

Ὁ τρίτος ὁ Δημήτριος (Μήτσης) ἦταν ἐγγράμματος καὶ διετέλεσε γραμματικὸς τοῦ γιου τοῦ Ἀλῆ Πασῖᾶ, τοῦ Βελῆ Πασῖᾶ. Ὅπως πληροφοροῦμαστε ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ πρὸς αὐτὸν τὸ Βελῆ Πασῖᾶ με ἡμερομηνία καὶ χρονολογία 14 Νοεμβρίου 1809 ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸν κ. Σούρλα στὸ Ἀρχεῖο τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας καὶ δημοσιεύτηκε στὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ» (τόμ. ΙΓ' σελ. 74). Κατὰ τὰ δύο προηγούμενα χρόνια 1807—1808 ὁ Κώστας Γραμματικὸς δὲν βρισκόταν σὲ ἐχθρικὲς σχέσεις με τοὺς Τζιοτζιαίους ἀφοῦ εἶχαν τὰ μαντριά των μαζὶ κάτω στὴ Θεσσαλία. Ἀκόμη καὶ στὰ 1811 τοὺς δάνεισε με ὁμολογία 650 γρόσια.

Συνεχίζεται

Ἀνάγκη προστασίας τῶν παλαιῶν Οἰκισμῶν

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ

Μὲ ἀφορμὴ τὴν μελετωμένη ἐκπόνηση ρυθμιστικοῦ σχεδίου τῆς Σιάτιστας, τὸ Τεχνικὸ Ἐπιμελητήριον, ὕστερα ἀπ' οὐδένησιν τῆς Κοσμητείας Τοπίου, κατήρτισε ὑπόμνημα πρὸς τοὺς ἀρμοδίους καὶ τοὺς νομάρχας, μὲ ἀπόψεις τοῦ τεχνικοῦ κόσμου γιὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ χαρακτῆρα τῶν ἑλληνικῶν παλαιῶν οἰκισμῶν.

Τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον ἔχει ἀσχοληθῆ ἑπανελημμένως μὲ τὸ θέμα, εἶχε ἀναθέσει δὲ στὸ Σπουδαστήριον Πολεοδομικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Ε. Μ. Π. τὴν ἐκπόνησιν ρυθμιστικῆς μελέτης τῆς Ἀνδριτσαίνης, οἰκισμοῦ ποὺ ὡς γνωστὸν εἶναι ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐναπομείνοντα μνημεῖα τῆς «Δημῶδους Ἀρχιτεκτονικῆς».

Ἡ Ἀνδρίτσαίνα εἶχε πληγῆ πρὸ τοῦ 1965 ἐκ τῶν σεισμῶν. Ἡ μελέτη ἐκυκλοφόρησε τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1970, τὰ κύρια δὲ σημεῖα τῆς, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ χαρακτῆρος τῆς καὶ τὴν ὅλην ἀνάπτυξή τῆς, παρουσίασε τὸ «Βῆμα» τὴν 1ην Νοεμβρίου 1970. Ἦδη, αἱ ἀρχαὶ ποὺ θέτει τὸ Τ. Ε., γιὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ χαρακτῆρα τῶν παλαιῶν οἰκισμῶν εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Οἱ ἑλληνικοὶ οἰκισμοί, οἱ ὅποιοι παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον ὡς πρὸς τὰ κτίσματα, τὴν πολεοδομίαν καὶ τὴν ἱστορίαν των, ἐπιβάλλεται κατ' ἀρχὴν ὅπως τυγχάνουν εἰδικῆς προστασίας καὶ διαφυλάξεως ἀπὸ πάσης ἀποπείρας παραμορφώσεως τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

2) Τὰ ἐκάστοτε λαμβανόμενα ὑπὸ τῆς Πολιτείας νομοθετικὰ μέτρα πρὸς προστασίαν μεμονωμένων κτιρίων, τὰ ὅποια χαρακτηρίζονται ὡς διατηρητέα μνημεῖα, οὐδόπως ἐξασφαλίζουν τὴν διατήρησιν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μορφῆς ἐνὸς οἰκιστικοῦ συνόλου, ὡς αἱ πόλεις τῆς Βεροῖας, τῆς Καστοριάς, τῆς Ἐ-

δέσσης, τῆς Σιατίστης κ.ἄ., τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ ἀλλοιοῦται προοδευτικῶς καὶ ἀνεπανορθώτως.

3) Τὰ νέα οἰκοδομήματα, μὲ ἐμφανεῖς ἐξωελληνικὰς ἐπιδράσεις ὡς πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν των, ἀνεγείρονται μὲ ὑλικά καὶ μεθόδους κατασκευῆς διάφορα τῶν παλαιῶν, προκειμένου νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς συγχρόνους λειτουργικὰς ἀνάγκας. Ὡς ἐκ τούτου φυσικὸν εἶναι νὰ μὴ ἐναρμονίζονται μὲ τὰ ἀπὸ ἐτῶν ἢ καὶ αἰῶνων ὑφιστάμενα κτίσματα καὶ νὰ ἀποτελοῦν πρόκλησιν καὶ παραφωνίαν ἐντὸς τοῦ οἰκιστικοῦ συνόλου. Τοῦτο διότι ὁ χαρακτήρ ἐνὸς οἰκισμοῦ δὲν νοεῖται εἰ μὴ ἐν τῇ ἐόνητι μιᾶς γενικῆς κατευθυντηρίου γραμμῆς, τοῦ διαφορισμοῦ ἐπιτρεπομένου μόνον εἰς λεπτομερείας—καὶ αὐτὰς ἐπουσιώδεις—τῶν ἐπὶ μέρος κτισμάτων καὶ ὑποτασσομένας πάντως εἰς τὴν ὡς ἄνω γενικότητα τῆς μορφῆς τοῦ οἰκισμοῦ.

4) Τὸ φαινόμενον τῆς προοδευτικῆς καταστροφῆς τῶν παλαιῶν οἰκισμῶν, προκειμένου νὰ πληρωθῶν αἱ σύγχρονοι οἰκιστικαὶ ἀνάγκαι, ἔχει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προκύψει εἰς πλείστας εὐρωπαϊκὰς παλαιὰς πόλεις, εἰς Γερμανίαν, Ὀλλανδίαν, Δανίαν κ.ἄ., ἔχει δὲ ἀντιμετωπισθῆ κατὰ τρόπον ἐπιτυχῆ. Οὕτω διὰ μὲν τὴν ὠργανωμένην δόμησιν ἀναζητοῦνται ἐκτάσεις ἐκτὸς τοῦ περιγράμματος τοῦ ὑφισταμένου οἰκισμοῦ, ὅπου ἀναπτύσσονται σύγχρονοι πόλεις, ἐντὸς δὲ τοῦ οἰκισμοῦ ἅπασαι αἱ δομικαὶ ἐργασίαι (συντήρησις, προσθήκαι, ἀνακατασκευαὶ κλπ.) ἐκτελοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑφισταμένης ἀρχιτεκτονικῆς μορφῆς τοῦ οἰκισμοῦ, ὑπὸ αὐστηροτάτην ἀστυνόμευσιν τῶν δημοτικῶν ἢ ἄλλων ἀρμοδίων ἀρχῶν.

Τὸ ὑπόμνημα ὑπογράφει ὁ πρόεδρος τοῦ Τ.Ε.Ε. καθηγητῆς κ. Α. Σφήκας.

Τὰ πρὸ ἑκατονταετίας στὴν Κόνιτσα

Τοῦ κ. Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

(Ἀπὸ τὴν ἔφημερίδα Γιάνκα - Ἰωαννίνων)

4 Ἰανουαρίου 1871. Ἀποπερατώθη ἤδη ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου Ἀβάζ Βέη ἀνεγερσις τοῦ κτιρίου τῶν λουτρῶν Βρωμονερίων τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐλευσομένης θερινῆς περιόδου θέλει τελειοποιηθῆ καὶ παραδοθῆ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κοινού.

(Ἐφημ. Ἰωάννινα—Γιάνγια, φύλ. 86 τῆ 1—2—1871).

Ἐκθεσις ἀστυνομικῆ σταλεῖσα ἐκ Κονίτσης ἀναγγέλει ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἀναγνώστη Γεωργίου ἐν Καστανιανῇ τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, κατέκαυσε τὸ ρηθὲν ἐργαστήριον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ πρῶτων ἀξίας 5—6 χιλιάδων γροσίων. Ἐπειδὴ δὲ ἠκοίσθη ὅτι τὸ πῦρ ἐτέθη ὑπὸ ἀνθρωπίνου (SIC) χειρός, ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Κονίτσης ἐπίτηδες ὑπάλληλος ἵνα ἐνεργήσῃ τὰς ἀπαιτούμενας ἐρεῦνας πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ κακούργου καὶ ἀκολουθῶς ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα.

8—2—1871. Ὁ ἐνδοξώτατος Σουλεϊμάν βέης Σιλιχτάρ Πόδας προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν Σταυλαμερί ἀντὶ τοῦ Καπουτσήμπαση τὸν ὁποῖον εἶχε μέχρι τοῦδε.

22—2—1871. Οἱ φόροι τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης οἱ εἰσπραχθέντες κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνῆλθον εἰς τὰ ἑξῆς ποσά: Ἐπὶ τῆς ξυλικῆς γρόσια 16.800. Ἐπὶ τῆς Δεκάτης 16.000. Ἐπὶ τοῦ Κανταρίου 1.130. Ἐπὶ τῶν ζώων 3.700. Ἐπὶ τῶν χοίρων 720.

5 Ἀπριλίου 1871. Ἐπερατώθησαν πλήρως τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκ Λεσκοβικίου ἐνδοξ. Ἀμπάζ βέη ἀνεγερθέντα Λουτρά—βρωμονερία, καὶ θέλουσι τεθῆ εἰς λειτουργίαν ἀπὸ τῆς 15ης Ἀπριλίου μέχρι τῆς 16ης Σεπτεμβρίου.

19—4—1871. Ἐκτεθείσης εἰς μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν τῆς κατασκευῆς τῆς γεφύρας Παλδούμας, παρουσιάσθησαν, μὲ τὴν ἐγγύησιν τοῦ τραπεζίτου Κ. Γ. Λούλη, ὁ κάλφας Γεώργιος Φουρούτζης (Φρόντζος) ἐκ Προσόγιαννης καὶ ὁ Εὐάγγελος ἐκ Μολίστης, εἰς τοὺς ὁποίους θέλει γίνῃ ἡ παραχώρησις.

21—6—1871. Κηρυχθέντων ἐν πτωχεύσει, τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Στεφάνου Α. Κονιτζιότη, ἐμπόρων τῆς πόλεως ταύτης (Ἰωαννίνων), κλητεύονται πάντες οἱ πιστωταὶ αὐτῶν, κτλ.

Ἐν Ἰωανίνοις τῆ 18 Ἰουνίου 1871 Ὁ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ταύτης εἰσηγητῆς καὶ διαρκῆς δικαστῆς τοῦ Ἐμποροδικείου Μαργαρίτης Σ. Μπογᾶς.

19—7—1871. Εἰς τὸ συγκροτηθὲν ἐνταῦθα (εἰς Ἰωάννινα) ἰατροσυνέδριον προσῆλθον 13 ἰατροὶ ἐξ ἅπαντος τοῦ Βιλαετίου. «Ἐκ Κονίτσης προσῆλθον οἱ ἰατροὶ κ.κ. Ἰ. Πρίγκος καὶ Κ. Ματσίνης».

19—7—1871. Ἐκηρύχθη εἰς πτώχευσιν ὁ ἔμπορος Ἰωαννίνων Δημήτριος Γ. Σούρλας.

Συνεχίζεται.

Βορειοηπειρώτες και Κονιτσιώτες στήν Κορινθία

ΤΟΥ Κ. Δ. ΣΚΙΠΗ

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19ῃ Μαΐου 1970

Πρὸς τὸ Περιοδικὸν «ΚΟΝΙΤΣΑ»

ΕΝΤΑΥΘΑ

Κύριε Διευθυντά,

Ἐπῆρα τὸ τελευταῖον Περιοδικόν σας, ὡς τακτικός, ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἀναγνώστης του καὶ πολὺ στενοχωρήθηκα διὰ τὰς ἐλλείψεις του.

Οἱ πρόγονοί μου κατήγοντο ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἡπειρον (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά μου). Ἦσαν Χριστιανοὶ οἵτινες ἐλθόντες ἄγνωστον οὔτε καὶ ἐκ ποίας αἰτίας, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν ἡμιορεινὴν Κορινθίαν. Ὁμιλοῦσαν παρεφθαρμένως τὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἀναμεμιγμένην μὲ πολλὰ ἑλληνικὰ στοιχεῖα, μέχρι τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνει ὅτι ἦσαν λιγώτερον Ἕλληνες. Ἐπεκράτησαν τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα, τῆς μακρυνῆς πατρίδος των τῆς Βορείου Ἡπείρου, καὶ ἔδωσαν στὰ καινούργια χωριά καὶ τὶς διάφορες τοπεθεσίες Ἰλλυρικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται καὶ σήμερον ἀκόμη.

Συναναστροφὴν μὲ τοὺς ντόπιους δὲν εἶχον οἱ πρόγονοί μου. Ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ εἴμεθα ξένοι, «ἀρβανίτες» ὅπως μᾶς ἔλεγαν κρυφά, καὶ φυσικὰ τοὺς ἀπεστρεφόμεθα γιὰ τὰ φανερά καὶ ὑπονοούμενα εἰς ἄβυσσος μᾶς ἀστεῖα. Ἡ μόρφωσίς μας ἦτο ἰσχνή. Σχολεῖα στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ἐσπάνιζον. Ὁ πατέρας μου ἐτελείωσε τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, διότι οἱ γονεῖς του δὲν τὸν ἔστειλαν μικρὸν στὸ Σχολεῖον, ἐπειδὴ αὐτὸ ἀπέιχε 2 ὥρες μακρὰ, καὶ ἔπρεπε, γιὰ νὰ πάη καὶ νὰ γυ-

ρίση νὰ ἦταν ἀρκετὰ μέγας γιὰ νὰ διαβῆ τὰ ξεροπόταμα, ποὺ κατέβαζαν τὸν χειμῶνα πολλὰ νερά.

Στὸ χωριὸ μου ἔγινε τὸ πρῶτο δημοτικὸ Σχολεῖο τὸ 1897. Οἱ πρῶτοι δημοδιδάσκαλοι ἦσαν ἀπόφοιτοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, καὶ ἡ παιδαγωγικὴ ποὺ ἐφήρμοζαν ἦτο ἡ βέργα καὶ αἱ νηστεῖαι. Τὸ πῶς ἔμεναν τὰ αὐτιά μας στὴ θέσιν των λόγῳ τοῦ τραβήγματος, αὐτὸ εἶναι θαῦμα.

Οἱ Παπάδες τῶν χωριῶν μας, ὅσον ἀγράμματοι καὶ ἂν ἦσαν, ἐκράταγαν ψηλὰ τὴν ἱερωσύνην καὶ μὲ τὸ παράδειγμά των μᾶς ὠδηγοῦσαν στὸν «Καλὸ δρόμον». Κατ' ἀρχὴν, ἦσαν μορφωμένοι δεκανεῖς στὸ στρατό, σπανίως δὲ εἶχαν φθάσει ἐκεῖ καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Λοχίου.

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τοὺς ψαλτάδες μας αὐτοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἡπειρώται, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κόνιτσας, κτιστάδες καὶ παρακτιστάδες. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐρρίζωσαν στὰ μέρη μας καὶ ἀποτελοῦν ἤδη τὴν 4ην γενεάν. Ἐφτείασαν σπίτια δικά τους, ἔπαιρναν καὶ παίρνουν γυναῖκες ἀπὸ τὰ μέρη των. Εἶναι φιλόπονοι καὶ φιλήσυχοι, λιγολόγοι καὶ εὐγενεῖς. Εἰς τὴν Συκιάν—Κορινθίας—εἶναι 5—6 οἰκογένειαι ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα ἐξακολουθοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κτίστου καὶ τοῦ ψάλτη.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μελέτη τῶν λαογραφικῶν στοιχείων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο κεφάλαιο. Μία σπουδαία πηγὴ μικροπατριδογνωσίας. Τὰ καλοκαίρια ὅσοι ἐξ Ὑμῶν παραθερίζουν εἰς ἄλλη μέση καλὸν εἶναι νὰ κατέβουν στὴν Συκιάν—τὸ πρῶτο χωριὸ πρὸ τοῦ Ξυλοκάστρου—καὶ νὰ παραθερίσουν κοντὰ στοὺς συμπατριώτας των. (Ἐπ' ἐνοικίῳ φυσικὰ, διότι ὑπάρ-

Ἡ πατρικὴ οἰκία εἰς ξένας χεῖρας

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Ἐπιτρέψω μοι ἡμεῖς ἰατροὶ μὴ γινώσκοντες τὴν εὐτυχίαν των, οἵπινες διατρέχουσι τὸ ζώδιόν των ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἐστίας, ἥτις ἐφώτισε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν των. Τὴν πατρικὴν οἰκίαν οὐδέποτε τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ διέφυγον τὴν ὀδύνην νὰ ἴδωσι κατοικουμένας ὑπὸ ἀγνώστων τὰ τεῖχη ὅπου ἐταλανεύθησαν τὰ πρῶτα δειλὰ βήματά των, καὶ ὅπου ἡκαρδία διηνοίχθη εἰς τὰς πρώτας τρυφερότητας.

Οὐδὲν ἐπαχθέστερον καὶ σκληρότερον ἀπὸ τὸ ν' ἀναφανῆ τις μετὰ μακρὰν ἐξορίαν, καὶ ὡς ξένος ἐνώπιον τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἥτις ἄλλοτε ὑπῆρξε ἢ τῶν γονέων του. Διὰ μέσου τῶν ράβδων τοῦ θυροστάτου τῆς εἰσόδου, τοῦ αὐτοῦ πάντοτε, παρατηρεῖ ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ πινι πυκνὴν σκιάν, ἄν-

χει ἢ συνήθεια νὰ νοικιάζουσι δωμάτια ἢ καὶ διαμερίσματα ἀκόμη, μὲ τὸν μῆνα ἢ μὲ τὴν σαιζόν).

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰς ἐλλείψεις τοῦ περιοδικοῦ σας νομίζω ὅτι τοῦτο θὰ προέρχεται ἀπὸ ἔλλειψιν συνεργατῶν καὶ ὕλης. Τὸ Λαογραφικὸν Τμῆμα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐξέδωκε τῷ 1962 Ὁδηγὸν Λαογραφικῶν θεμάτων, λίαν ἐμπεριστατωμένον. Οἱ σύλλογοι καὶ τὰ σωματεῖα τῶν Κοινοσιωτῶν καλὸν θὰ ἦτο νὰ προμηθευθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ ὠρισμένα ἀντίτυπα, τὰ ὅποια νὰ διοχετεύσωσι εἰς τὸν Ἐπαρχὸν Κοινοσύνη, ἵνα οὗτος μέσῳ τῶν Κοινοτήτων συλλέξῃ τὸ ἀναγκαῖον ὕλικόν τὸ ὑποῖον νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν πρὸς ἐπεξεργασίαν καὶ ταξινόμησιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰ ἀντλήσῃ τὴν πρέπουσαν ὕλην καὶ τὸ περιοδικόν σας.

Μετὰ τιμῆς Δ. Κ. ΣΚΙΠΗΣ
Χ' Τρικοῦπη 65.—Ἀθῆναι (145)

δρας καὶ γυναῖκας συνομιλοῦντας ἡσυχῶς καὶ λαμβάνοντες ἐν κύπελλον τείου. Μὲ ὄμμα ἐκπεπληγμένου ἀτενίζουσι τοῦτον τὸν διαβάτην, ὅστις ἴσταται ἀκίνητος ἐνώπιον τῆς θύρας χωρὶς νὰ σύρῃ τὴν λαβὴν τοῦ σημάνιου. Ὑποπεύουσι ἄραγε ὅτι αὕτη ἡ βωβὴ παρατήρησις ἐγείρει αὐτῷ νέφος τι ἀναμνήσεων ἀναφερομένων εἰς τὰς νεαρωτέρας, δροσερωτέρας καὶ ὀδυνηροτέρας ἐπίσης παιδικὰς ἐντυπώσεις του;

Ὅπως πλεῖστοι ἄλλοι ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ μακρὰν. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων ἡ πατρικὴ οἰκία περιήλθεν εἰς νέους ἰδιοκτῆτας.

Ἐπὶ ἔτη, ἐν τῇ θέρμῃ τῆς ἡμερησίας πάλης, ἡ ἀνάμνησις ἐσκιόσθη τῆς φωτεινῆς μειώπης χωμένης πλαγίως τοῦ δρυφήκτου τῆς εἰσόδου, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν κήπον. Ἐπειτα ἡμέραν πινὰ μετὰ τῆς ἐμφανίσεως λευκῶν τριχῶν αἱ εἰκόνες ἀπέβησαν καθαρώτεραι καὶ ἡ ἐπιθυμία τελευταίας πινὸς ἐπισκέψεως βιαίως εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ ἄγνωστος διότι σήμερον εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ ἄγνωστος ἴσταται πάντοτε ἐνώπιον τῆς θύρας. Παρατηρεῖ τὸν ψυχρὸν σκελετὸν τῆς οἰκίας, σκελετὸν ἄνευ ψυχῆς καὶ ἀγανακτεῖ σχεδὸν νὰ τὴν βλέπῃ κατοικουμένην, ὅπως τὰς φωλεὰς ἐκεῖνας, τῶν ὁποίων οἱ κάτοχοι ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ ληστρικῶν πιητῶν, ἅτινα ἔρχονται ἐκεῖ νὰ γεννήσωσι τὰ ὠά των. Ἀναμφιβόλως ἡ πώλησις δὲν ἠδύνατο νὰ μεταιωθῇ. Ἡ ἀπώλεια τοῦ δικαιώματος τῆς πρωτοτοκίας, ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως, προσεπόρισεν τὸ καλὸν τῆς ἴσης διανομῆς μεταξὺ τῶν ἀπογόνων· ἀλλ' αἱ τό-

ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΖΑΡΙΟΥ ΑΝΑΤΟΜΗ

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΟΥΣΙΟΥ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΕΤΣΟΠΟΥΛΟΥ ΤΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ
ΠΥΡΣΟΓΙΑΝΝΗ

1.—Ο κ. Γιάννης Λυμπερόπουλος, Πρόεδρος του Συνδέσμου Κονιτσιωτών, εξέδωσε τον Ιανουάριον 1971, τὸ βιβλίο του «Παζαριού Ἀνατομή», πὸν ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο μέρος τῆς σειρᾶς «Νεοελληνικὴ Πολιτιστικὴ

Μαρτυρία». Στὶς 200 σελίδες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ἀνατέμνεται τὸ Παζάρι τῆς Κόνιτσας, σὰν κλασσικὸ παράδειγμα Παζαριού, Κεφαλοχωριού. Βασικά, τὸ βιβλίο ξεκινᾷ μετὴ σκέψη πὼς χτῆς ἀκόμα ὀλόκληρο τὸ Ρω-

σον κατατετηρημένα αὐταὶ κληρονομίαι παύουσι τοῦ εἶναι παραγωγικαὶ ὡς λίαν μικραὶ καὶ δὲν ἀφίνουσι ἐνίστε εἰς ἕκαστον εἰμὴ τὴν εἰρωνίαν γελοίου ποσοῦ μετὰ τῆς διαταγῆς νὰ μεταβῆ ὅπως στήση τὴν σκηνὴν του ἀλλαχοῦ.

Σχεδὸν ἀντὶ νὰ καταδικάζη τὴν ἀπρονοησίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐξόριστος θὰ κατηγορεῖ σχεδὸν ἐπὶ ἀχαριστεία τὴν ἀψυχον ὄψιν τῶν πραγμάτων. Τοῦτο τὸ δρῦφηκτον, ὅπερ ἠνοίγεται ὑπὸ τῶν παιδικῶν χειρῶν του, οὔτοι οἱ τοῖχοι, οἵτινες ἐμειδίωσι εἰς τὰ εὐθυμα παίγνια του, τοῦτο τὸ ἔδαφος, ὅπερ ἐξοικειοῦτο πρὸς τὴν ἐντύπωσιν τῶν βημάτων του, πὼς ἐπέτρεψαν νὰ γίνουν ταῦτα, καὶ δὲν διεμαρτυρήθησαν;

Ἀφικόμενος εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου, ὁ ἄνθρωπος σχεδὸν δὲν στηρίζεται πλέον, ἐπὶ τῆς πιστότητος τῶν συμπαθειῶν, τῶν προερχομένων ἐκ τῶν ὁμοίων του.

Τὴν ἀνάγκην τῆς τρυφερότητος ἐναποθέτει εἰς τὴν λατρείαν τῶν ἀψύχων ἀντικειμένων, ἅτινα τὸν περικυκλοῦσιν. Ὅταν καὶ ταῦτα ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἀπατοῦσι τὴν ὁρμὴν τῆς ἐμπιστοσύνης του, εἰς τίνα λοιπὸν νὰ καταφύγη, ἢ μᾶλλον δὲν ἔγκειται ἐν τῇ φύσει τῶν συγκινήσεων τῆς καρδίας ἀληθῶς βαθειῶν, τὸ νὰ ἐπιζητῇ τὴν μόνωσιν καὶ νὰ μὴ δέχεται οὐδένα ἐμπιστον ἄνθρωπον ἢ πράγματα ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ πόνου του.

Ἐκεῖνοι, οὓς αἱ καταγίδες τῆς εἰ-

μαρμένης περιετύλιξαν βιαίως καὶ ἔριψαν μακρὰν τῶν ἀκτῶν, αἵτινες ἦσαν αὐτοῖς προσφιλεῖς, θὰ ἐννοήσωσι τοιοῦτον αἶσθημα. Ἀναμνήσκει τὸν πόνον τοῦ μνησιτῆρος, ὅστις ἀναχωρεῖ πέραν τῶν θαλασσῶν, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐστίαν του, ἀφοῦ κατήρτισε πλήρη περιουσίαν, ἵνα συζευχθῇ τὴν νεάνίδα ἣν ἠγάπα. Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἡ νεάνις συνεζεύχθη μετ' ἄλλου καὶ δὲν ἐνθυμᾶται τὸν ἐξαφανισθέντα, εἰμὴ ἀμυδρῶς καὶ ὡς φευγαλέαν τινὰ ἀκτίνα, ἣτις κατὰ τίνα θερινὴν ἐσπέραν ἤθελε θωπεύσει εὐαρέστως τὴν θερμότητα τῶν κροτάφων τῆς.

Ἀντικατασταθεὶς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μνησιτῆς, ὅπως εἰς τοὺς τοίχους τῆς πατρικῆς οἰκίας του, ὁ ταξιδιώτης, δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὁδὸν του, ἐξακολουθοῦν παρὰ πάντα ταῦτα νὰ βαδίζη, διότι τοῦτο εἶναι τὸ καθῆκον, ἀλλ' ἀπολέσας τὴν πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ζῆν.

Τὸ ν' ἀποχαιρετῆ τὴν πατρικὴν οἰκίαν εἶναι νὰ διακόψῃ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς μίαν γενεὰν ἀναμνήσεων, ὧν τὸ σύνολον συνιστᾷ τὸν πολυτιμότερον κληρον τῆς οἰκογενειακῆς παραδόσεως.

Ἐὰν ψυχαὶ τινες φέρονται πρὸς τὴν θλίψιν ταύτην μετὰ τῆς ἡσυχίας ἀναλλοιώτου τινὸς ἀτομισμοῦ, ἄλλαι ἀντιλοῦσιν ἐντεῦθεν τὸ αἷμα τραύματος, ὅπερ διανοίγεται ἐκ νέου καὶ αἰμάσσει ἐν τῇ σκιᾷ, ἐν πάσῃ προβολῇ ἄλλου εἶδους φερομένη κατὰ τῆς αἰσθηματικότητος.

μαίικο ζούσε τὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὸν Πόντο πέρα, μέχρι τὴν Κρήτη, σ' ὅλα τὰ Βαλκάνια παντοῦ. Περιγράφονται τὰ παλιὰ μαγαζιά, ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ στὸ κεντρικὸ καλντερίμι, τοῦ Παζαριοῦ ὅπου κινοῦνται ἀξιομνημόνευτοι τύποι. Ἀνάμεσά τους ὁ χορατατζής, ὁ ψευτοπαλληκαρᾶς κι' ὁ Γκιούσμπασης μὲ τὰ τερτίπια του. Ζωντανοὶ οἱ ἤρωες τοῦ Καραγκιόζη, τοῦ πιὸ γνήσιου τοῦ πιὸ αὐθεντικοῦ νεοελληνικοῦ θεάματος. Περιγράφεται τὸ κεντρικὸ καφενεῖο καὶ τὰ 182 εἶδη τούρκικων καφέδων ποὺ ἀπολαμβάνουν οἱ θαμῶνες του. Συνεχίζει μὲ τὴ γραφικὴ ἀντίστροφη σχέση μετακίνησης τῶν μαστόρων τῆς περιοχῆς (ποὺ κινοῦνται κατὰ νταϊφάδες) καὶ τῶν θλάχων σκηνητῶν. Ἄνοιξη καὶ Φθινόπωρο. Γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀκμὴ τῆς βιοτεχνίας καὶ τῆς Λαϊκῆς Τέχνης στὰ παλιὰ κέντρα τῆς Ἡπείρου. Γιὰ τοὺς τσιγγάνους καὶ τοὺς γύφτους καὶ τὸ ρόλο τους στὴ διατήρηση τῆς παραδοσιακῆς λαϊκῆς μουσικῆς. Γιὰ τοὺς Κομπογιαννίτες καὶ τὰ ματζούνια τους. Ἀνατέμνεται ἡ παλιὰ τοπικὴ ἐμποροπανήγυρη, μὲ τοὺς τύπους της καὶ τὰ πλανόδια θεάματα, σὰ δικαίωμα στὸ ὄνειρο. Ἀναπτύσσεται ἡ περίοδος τοῦ Νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ στὴν Ἡπειρο. Ἡ ἀντίθεση τῶν παλιῶν ἀρχόντων μὲ τὴν καινούρια—ἀνερχόμενη—τάξη τῶν ἀστῶν. Καὶ καταλήγει μὲ τὴν ἀγχώδη πορεία ποὺ εἶχαν ὅλα τούτα τὰ κέντρα τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου, βλέποντας πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ πιάσουν τοὺς ρυθμοὺς ἀνάπτυξης ποὺ εἶχε ἡ Εὐρώπη — ἡ γειτονικὴ Εὐρώπη—στὰ χρόνια τῆς βιομηχανικῆς της ἀνάπτυξης.

(Πωλεῖται δρχ. 60 εἰς Ἀθήνας: Βιβλιοπωλεῖον Καρτιέ Λατέν, Βουκουρεστίου 40, Ἰωάννινα: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωαννίδη, Κεντρικὴ Πλατεία. Κόνιτσα: Ἀν. Εὐθυμίου) καὶ Διον. Γκάσιου).

2.— Ὁ κ. Μενέλαος Κούσιος, ἐξέδωκε τὸ 1971, τὸ βιβλίο του «Ἡ ἱστορία τοῦ χωριοῦ μου», ἀφιερωμένο στὴ μνήμη τοῦ πατέρα του. Σελίδες 272.— (Τιμὴ 80 δρχ.).

Σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ποιητικῆ, μ' ἔντονο ρυθμὸ ποὺ διαπερνᾷ τὶς σελίδες τοῦ βιβλίου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος, ὁ συγγραφέας περιγράφει τὴ φύση καὶ τὴ ζωὴ τῆς παλιάς Μόλιστας. Τῆς Μόλιστας πρὶν ἀπὸ τὰ 1912. Ἡ ποιιμενογεωργικὴ κοινωνία, ὀλόκληρης τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης, προβάλλεται

ἀνάγλυφα καὶ ὠραιοποιεῖται πίσω ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ κ. Κούσιου, ποὺ φαίνεται, πῶς στὸ μεγαλύτερό τους μέρος δὲν εἶναι ἄμεσες, ἀλλὰ ἔχουν ὑποστῆ τὴν ἐξιδανικευτικὴ μετάπλαση περνώντας ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ γενιές ξενητεμένων προγόνων τοῦ συγγραφέα. Στὸν ἀναγνώστη προσφέρονται ζωντανὰ στοιχεῖα μιᾶς μακάριαν κλειστῆς ἐποχῆς, στὴν πρωτομορφικὴ φάση τῆς κοινωνίας τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου. Ἡ Μόλιστα. Ὁ γάμος. Οἱ κλέφτες. Οἱ παιδικῆς σκηνές. Τὸ πανηγύρι στὸ χωριό. Τὰ ζιαφέτια. Τὰ ξωκκλήσια. Οἱ πηγές τοῦ χωριοῦ. Οἱ βοσκοὶ τῶν βοδιῶν στὸ δάσος. Τὰ ποτίσματα. Στὸ δάσος γιὰ ξύλα καὶ δαδί. Γιὰ σάλεπι στὸ βουνό. Ἡ συλλογὴ τῶν καρυδιῶν. Στὸ Μπάτη γιὰ κλαδί. Τὰ ρεβένια. Στὸ καπηλειό. Γιὰ ψάρεμα στὸ Ποταμό. Ἀπὸ τὴ Μεσαριὰ στὴ Σταρίτσια. Στὸ Περιβόλι. Στὸ σπίτι μας στὸ χωρὸ κλπ.

(Βιβλιοπωλεῖο Ἐλευθερουδάκη Ἀθήναι)
(Διον. Γκάσιος Κονίτσα)

3.— Ὁ κ. Βασίλειος Βετσόπουλος, ποὺ χρόνια ἀσχολεῖται μὲ τὴ λογοτεχνία καὶ τὰ γράμματα, ὑπέβαλε στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τὴν δακτυλογραφημένη λαογραφικὴ συλλογὴ του «Τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ χωριοῦ μου Πυρσόγιαννη» καὶ ἔλαβεν τρίτον ἔπαινον μετὰ χρηματικῆς ἀμοιβῆς. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τοῦ ἀπέστειλε τὸ κάτωθι ἔγγραφο:

Ἀθήναι 5—2—1971

Π ρ ὀ ς

τὸν κ. Βασίλειον Γ. Βετσόπουλον
Συνταξιοῦχον Τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον

Ἄγ. Μελετίου 110

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Σύγκλητος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1970, τὴν σχετικὴν ἀναφορὰν τοῦ Κέντρου Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας, ἀπεφάσισε τὴν ἀπονομὴν εἰς ὑμᾶς τρίτου ἐπαίνου μετὰ χρηματικῆς ἀμοιβῆς ἐκ δρχ. 1.500 διὰ τὴν ὑφ' ὑμῶν ὑποβληθεῖσαν λαογραφικὴν συλλογὴν: «Τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ χωριοῦ μου Πυρσό-

Ἡ εὐαδὸν τῶν
πατρῶν

—Ὁ Νομάρχης κ. Μάλλιαρης ἐπεσκέφθη τὰ χωριὰ Πάδες, Παλαιοσέλι, Ἐλεύθερον, Πηγὴν, Νικάρων, Καβάσιλα, Πουρνιάν, Μόλισταν, Γαναδιό, Μοναστήρι, Μολυβδοσκεπάστον, Ἀϊδονοχώρι, Ἀμάραντο, Ἀγία Βαρβάρα, Ἐξοχὴ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ διαφόρων προϊσταμένων τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Νομαρχίας, καὶ ἐξήτασεν ἐπιτοπίως τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ ζητήματά των.

—Τὴν 2-12-70 ἐπισκέφθη τὴν Κόνιτσαν ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Φλούδας τέως ὑπάλληλος ὑπηρεσίας Ἐμπορίου, διοικητὴς Ἀλκίμων Ἡπείρου καὶ μέλος τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

—Τὴν 6-12-70 ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς ΠΙΝΔΟΣ ἠττήθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ ΠΑΣ Πρεβέζης μὲ τέρματα 2—0.

—Κατὰ τὸν διεξαχθέντα τὴν 8-12-70 ἔρανον ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὴν Κόνιτσαν, συνακεντρώθη τὸ ποσὸν τῶν 10.897 δραχμῶν.

—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου τρόφιμα πρὸς ἀπόρους δημότας.

—Τὴν 28-12-70 ἐπεσκέφθη τὴν Κόνιτσαν ὁμάς φοιτητῶν τοῦ Χριστιανικοῦ Φοιτητικοῦ Ὁμίλου.

γιανη Ἡπείρου», ἐκ σελίδων 470. (ἀρ. χ)φου 3480).

* Πρόεδρος
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

—Τὸ περιοδικὸ «Κόνιτσα», ἀντιλαμβανόμενο τὴν τεράστια σημασία, ποὺ ἔχει τὸ μνημεῖο τοῦτο γιὰ τὴν ἐπαρχία μας, θὰ εὐχονταν νὰ βρεθῆ ὁ «Μαικήνας» τῆς ἐπαρχίας μας, εἴτε πρόσωπο εἶναι αὐτό, εἴτε σωματεῖο — ἀδελφότης ποὺ θὰ ἀναλάμβανε τὴν ἐκδοσὴ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Βετσοπούλου. Ἡ προσφορὰ αὐτὴ θὰ ἦταν σημαντικωτάτη γιὰ τὸν τόπο. Τὰ ἐξοδα δὲν θὰ ὑπερβαίνουν τὶς 20.000 δρχ.

—Ἡ εἰς Ἰωάννινα διαμένουσα συμπατριώτις Κα Εὐανθία Μπίλη ἐδώρησεν εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Γηροκομεῖον Κονίτσης τὸ ποσὸν τῶν 100.000 δραχμῶν.

—Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου Κονίτσης ἐπεσκέφθη τὰ ἀκριτικὰ φυλάκια Μπουραζανίου.

—Τὴν 28-12-70 ἐπεσκέφθησαν τὸ χωρίον Πύργον ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἑργατικοῦ Κέντρου κ. Δ. Φλίνδρης μετὰ μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ διένειμον Χριστουγεννιάτικα δῶρα πρὸς τοὺς κατοίκους αὐτοῦ.

—Λόγω τῶν καταρρακτωδῶν βροχῶν ὁ Ἄωρος ἐπλημμύρισε καὶ τὰ ὕδατα ἀνήλθον ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τοῦ Ἀμαρίου. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἀφηγοῦνται οἱ γέροντες ἐπανεῖδον τοιαύτην πλημμύραν. Εἰς δὲ τὴν γέφυραν Μπουραζανίου τὰ ὕδατα ἀνήλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

—Κατὰ τὸ ἔτος 1970 ἐδηλώθησαν εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον Κονίτσης 35 γεννήσεις, 11 γάμοι καὶ 23 θάνατοι.

ΑΦΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Ἰωάν. Ζούκης, Κων. Κυπαρίσης καὶ ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ κ. Β. Κουκέσης.

—Ἀνεχώρησεν διὰ Θεσσαλονίκην ὁ ἰατρὸς κ. Δημ. Βανδέρας.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ὁ εἰς Ἑλβετίαν διαμένων συμπατριώτης κ. Βασίλειος Γκότζος ἐγένετο πατὴρ μικρᾶς κορούλας ἡ ὁποία ἔλαβεν τὸ ὄνομα Κλέα — Ἰωσηφίνα.

—Ὁ κ. Γεώργ. Ἀηδονόπουλος ἐγένετο πατὴρ ἄρρενος τέκνου.

ΓΑΜΟΙ

Ἐτελέσθησαν τὴν 15.11.70 εἰς Θεσσαλονίκην οἱ γάμοι τοῦ κ. Δημητρίου Τριανταφυλλίδου μετὰ τῆς δίδος Μαρίας Α. Κονίνη Κοινот. Γραμματέως Βουρμπιάνης. Τὴν 26.12.70 εἰς Ἰωάννινα ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἰωάννη Λαζογιάννη ἐκ Τρικάλων μετὰ τῆς δίδος Ἐλενίτσας Δ. Ζούκη ἐκ Κονίτσης, καὶ εἰς Κόνιτσαν τοῦ κ. Σωτηρίου Θ. Τσαλιαμάνη μετὰ τῆς δίδος Χρυσανθούλας Ν. Ρόμπολου. Τὴν δὲ 27.12.70 ἐτελέσθησαν εἰς Κόνιτσαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ματθαίου Μ. Βλάχου μετὰ τῆς δίδος Βασιλικῆς Θ. Δούβλη ἐξ Ἄνω Πεδινῶν.

—Τὴν 3.1.1971 ἐτελέσθησαν εἰς Ἰωάννινα οἱ γάμοι τοῦ ἱατροῦ κ. Ἐμμανουὴλ Σάλτα, μετὰ τῆς συμπατριωτίσσης μας δίδος Ἀγαθούλας Παπαδιαμάντη.

—Εἰς Ἀθήνας, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικολάου Σχινᾶ, ἀρχιτέκτονος μηχανικοῦ, μετὰ τῆς δίδος Γιάννας Παπαδοπούλου.

—Τὴν 1.1.71 ἐψάλη εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικαλάου ἡ ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει ἐπίσημος Δοξολογία. Τὴν δὲ 3.1.71 ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ ἀνεγνώσθη ἡ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος ἡ ἀναγγέλουσα τὴν ἔναρξιν τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 150 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

—Ὁ κ. Δημήτριος Μπέστας ἀνέλαβε διευθυντῆς Ὑ)τος ΑΤΕ Κονίτσης.

—Ἀντιπροσωπεῖται ἐφέδρων πολεμιστῶν διενειμον πρωτοχρονιάτικα δῶρα πρὸς τοὺς φρουροὺς αὐτῶν.

—Τὴν 3.1.71 εἰς τὴν αἴθουσαν ὑποδοχῆς τοῦ τάγματος Ἐθνοφυλακῆς ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις τῶν τέκνων τῶν ὀπλιτῶν αὐτοῦ, πρὸς τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν διάφορα πρωτοχρονιάτικα δῶρα, καὶ ἐκόπη ἡ βασιλόπιττα.

—Ἀφίχθεις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Ἐπόπτης Συνεταιρισμῶν κ. Παναγιώτης Σκόρδος. Ὁ κ. Κων. Καραμέτης μετετέθη εἰς Ἰωάννινα.

—Ἡ ἐπέτειος τῆς ἱστορικῆς Μάχης τῆς Κονίτσης (25.12.1947) ἐορτάσθη καὶ ἐφέτος μετὰ τὴν συνήθη λαμπρότητα καὶ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν. Παρευρέθησαν οἱ κ.κ. Νομάρχαι Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης, ὁ κ. μέραρχος Στρατ. Διοικητῆς Ἡπείρου, οἱ κ.κ. Δήμαρχος Ἰωαννίνων, Ἀνώτερος Διοικητῆς Χωροφυλακῆς, Πρόεδρος Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Φλούδας μέλος τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, καθὼς καὶ ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ καὶ λαὸς τῆς Κονίτσης· τὸν δὲ πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Δήμαρχος κ. Θ. Καρατζῆμος.

—Ὁ Διοικητῆς τῆς ΑΤΕ στρατηγὸς π.δ. κ. Κουρκουλάκος προσέφερεν πρὸς συντήρησιν καὶ ἐξωραϊσμόν τοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Μολυβδοσκεπάστου τὸ ποσὸν τῶν 50.000 δραχμῶν.

—Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς Κονίτσης ΠΙΝΔΟΣ ἠττήθη τὴν 3.1.71 μετὰ τέρματα 3—1 ὑπὸ τοῦ

Ἐθνικοῦ Ἰωαννίνων, ἐξῆλθεν ἰσόπαλος τὴν 10.1.71 μετὰ τέρματα 2—2 εἰς ἀγῶνα μετὰ τῆς ποδοσφ. ὁμάδος Λευκάδος, καὶ ἠττήθη πάλιν μετὰ τέρματα 4—1 τὴν 17.1.71 ὑπὸ τοῦ Α.Ο. Ἀνατολῆς Ἰωαννίνων.

—Τὴν 16.1.71 καὶ περὶ ὥραν 5ην μ.μ. ἐπεσκέφθη τὴν Κόνιτσαν ὁ Ὑφυπουργὸς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Τσάκωνας, ὅστις ἐχαιρέτησεν τὸν λαὸν τῆς Κονίτσης ἐκ μέρους τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν Πνευματικὴν Στέγην ἀναπτύξας μετὰ εὐφράδειαν τὸ θέμα τοῦ «Πολιτικοὶ Προνατολισμοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς».

— Μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς Ἀθήνας τοῦ κ. Ἰωάν. Ζῶη, ἀντιδήμαρχος Κονίτσης (ἀναπληρωτῆς Δημάρχου) ἐδιορίσθη ὁ κ. Νικόλαος Χατζῆς.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις Χωρ)κῆς Κονίτσης καταργεῖται, μεταβιβαζομένων τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτῆς εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα.

— Διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ὁδοῦ Κονίτσης Δυτ. Μακεδονίας διετέθη πίστωσις ἐκ 40 ἑκατομμυρίων δρασμῶν.

— Τὴν 24.1.71 ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ἐνταῦθα Λ.Φ.Α..Κ. ἡ ἐορτὴ τοῦ κοψίματος τῆς πίττας τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων.

— Τὴν 28.1.71 ἠτύκτονησεν δι' ἀπαγχονισμοῦ εἰς τὸ χωρίον Λυκόρραχην ὁ Γεώργιος Ν. Φασούλης, ἐτῶν 48, πάσχων ἐκ νευρασθενείας.

— Εἰς τὴν Τεχνικὴν Σχολὴν Κονίτσης ἐτοποθετήθησαν οἱ ἐξῆς νέοι καθηγηταί, οἱ κ.κ. Θεοχ. Πετρινάρης, Ξενοφ. Νικολαΐδης, καὶ Ἰωσήφ Στεφάνου.

— Ἀφίχθησαν ἡ ἐπανέκαιψαν. Ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Γεώρ. Χ. Πατέρας μετὰ τῆς κας τοῦ Ὀλγας, ὁ ἱατρὸς κ. Δημ. Βανδέρας, Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Σεβαστιανός, ὁ προϊστάμενος τοῦ Ταχυδρομείου μας κ. Ἀθ. Φασούλης, ὁ κ. Κων. Νικολόπουλος ἀντιπρόσωπος ΙΖΟΛΑ μετὰ τῆς κας τοῦ λαδῶν μέρος εἰς τὸ 11ον Πανελ. Συνέδριον ΙΖΟΧΑ κ.ἄ. Ἀνεχώρησεν δι' Ἀθήνας ὁ κ. Νικ. Γιάκας τέως Γεν. Ἀρχίατρος.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

—Ὁ κ. Κων)νος Τάσιος ἐγένετο πατὴρ θήλεος τέκνου. Ὁμοίως καὶ ὁ κ. Νικ. Ι. Χατζηρούμπης.

— Ὁ κ. Νικήτας Πορφύρης ἐγένετο πατὴρ θήλεως τέκνου.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ὁ Δημήτριος Θ. Φασούλης ἀπόφοιτος Παντείου Σχολῆς καὶ ἡ δις Διαλεχτούλα Β. Μακαρίου ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ εἰς Ἀθήνας συμπατριώτης δικαστικὸς καὶ συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Βασ. Ε. Νικόπουλος, καὶ ἡ δις Εὐαγγελίτσα Σ. Φαρμάκη διδασκάλισσα ἐκ Κονίτσης ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου, καθὼς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς δις Εἰρήνη Σ. Φαρμάκη, διδασκάλισσα εἰς Κιλκίς, μετὰ τοῦ συναδέλφου τῆς κ. Δημητρίου Δαμιανίδου.

— Ὁ κ. Ἀπόστολος Λώλης ἐκ Χρυσορράχης Ἰωαννίνων, καὶ ἡ δις Ἀλεξάνδρα Κ. Σκούφια ἐκ Κονίτσης ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

ΓΑΜΟΙ

— Τὴν 26.12.1970 ἐτελέσθησαν εἰς Πάτρας οἱ γάμοι τοῦ κ. Χρήστου Μπαλασσοπούλου μετὰ τῆς ἐκ Κονίτσης διδασκαλίσης δίδος Ἑλένης Ν. Ντεντοπούλου. Τὴν δὲ 9.1.71 ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα οἱ γάμοι τοῦ κ. Δημ. Βάσιου ἐξ Ἀγίας Παρασκευῆς μετὰ τῆς ὁμοχωρίου του δίδος Φρειδερίκης Κυρίτση, καὶ τὴν 24.1.71 τοῦ κ. Ἀθανασίου Γιαγκίνη ἐξ Ἐδέσσης μετὰ τῆς δίδος Εὐτυχίας Β. Παπαγιάννη ἐκ Πύργου Κονίτσης.

— Τὴν 7.2.71 ἐτελέσθησαν εἰς Κόνιτσαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γρηγορίου Γ. Κορτσινόγλου μετὰ τῆς ἐκ Βήκου Ζαγορίου δίδος Ἀνθούλας Μ. Ἰωαννίδου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Τὴν 11.12.70 ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα ὁ Εὐάγγελος Εὐαγγέλου ἐτῶν 81 καταγόμενος ἐκ Χιονάδων.

— Τὴν 13.1.71 ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα ἡ ἐξ Ἀμαράντου Βασιλικὴ σύζυγος Ν. Ζιακοπούλου, ἐτῶν 79.

— Τὴν δὲ 17.1.71 ἀπεβίωσεν ὁ ὑπεραιωνόβιος Ἱερεμίας Κυριάκου Τσινασλανίδης, πρόσγυξ, ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας. Οὗτος ἐφέρετο ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ Μητρώον ἀρρένων τοῦ Δήμου Κονίτσης ὑπὸ ἔτος γεννήσεως 1867.

— Τὴν 5.2.71 ἀπεβίωσεν εἰς Ἀηδονοχώριον συνεπεΐα ἐγκαυμάτων ἐκ πτώσεώς τῆς ἐπὶ

τῆς πυρᾶς ἡ γραῖα Ἀγγελικὴ χήρα Κων. Μάνθου ἢ Κένου.

— Τὴν 1.2.71 ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν ἡ Εἰρήνη σύζυγος Σπυρ. Μηλιώνη.

— Τὴν 6.2.71 ἀπεβίωσεν εἰς Θεσσαλονίκην εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν ὁ Ἰωάννης Λ. Δημάρατος, καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην εἰς τὴν γενέτειράν του Βούρμπιανην, ὅπου συνεκεντρώθησαν τὰ τέκνα του καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του καὶ τὸν συνόδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν.

— Ἀπεβίωσαν εἰς Ἀγίαν Παρασκευὴν εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν ὁ Ζήσης Δακοβάνος, καὶ τὴν 12.3.71 εἰς Ἀσημοχώριον ὁ Σωκράτης Α. Στεργίου εἰς ἡλικίαν 71 ἐτῶν. Εἰς Κόνιτσαν ἀπεβίωσεν τὴν 10.3.71 εἰς ἡλικίαν 66 ἐτῶν ὁ Ἰωάννης Ἡλίας. Τὴν 11.3.71 ἀπεβίωσεν εἰς Ἀθήνας εἰς ἡλικίαν 49 ἐτῶν ἡ Φωτούλα σύζυγος τοῦ ἐκ Βουρμπιάνης Χρυσοστόμου Γ. Τσοπάνου, τὸ γένος Βασιλείου Ζδράβου, καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην εἰς Κόνιτσαν. Ἀπεβίωσαν ὁμοίως εἰς Κόνιτσαν τὴν 28.3.1971 ἡ ἐξ Ἀμαράντου Ἀθηνᾶ χήρα Νικ. Παπαϊωάννου, ἐτῶν 77, καὶ τὴν 29.3.71 ὁ Παναγιώτης Νικολόπουλος, ἐτῶν 78.

— Στὴν Ἰταλία ἀπεβίωσε, συνεπεΐα αὐτοκινητικοῦ ἀτυχήματος ἡ ἐκ Κονίτσης καταγομένη Αἰκατερίνη (Νίνα) σύζυγος Π. Ντανικόλα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τὴν 13.2.71 ἐδόθη εἰς τὴν Λέσχην Ἀξιωματικῶν Κονίτσης Χοροεσπερίς.

— Τὴν 16.2.71 ἐτελέσθη ἡ ἐτησία πανήγυρις καὶ λιτάνευσις τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας εἰς τὸ χωρίον Πληκάτι.

— Ὁ Τέως Δασάρχης Κονίτσης κ. Ἡλίας Κολοβίνος μετετέθη εἰς Πύργον Ἡλείας, τὴν δὲ διεύθυνσιν τοῦ Δασαρχείου Κονίτσης ἀνέλαβεν ὁ ἐνταῦθα ὑπηρετῶν δασολόγος κ. Δημήτριος Κουκουμπῆς.

— Τὴν 23.2.71 εἰς τὸ Ἐπιμορφωτικὸν Κέντρον Κάτω Κονίτσης ὠμίλησεν ὁ κ. Νικόλαος Στασινός, καθηγητῆς, μὲ θέμα «Σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου, τὴν Ἐξοδὸν τοῦ Μεσολογγίου, καὶ τὴν Καταστροφὴν τοῦ Ἀρκαδίου».

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 24.2.71 διοργανώθη εἰς τὴν Λ.Φ.Α.Κ. παιδικὴ ἀποκριάτικη ἐορτὴ.

— Ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ Ἀγροτικὸν Ἰα-

τρεῖον Πάδων ὁ ἰατρὸς κ. Νικόλαος Ἀριστοτελίδης, καὶ εἰς τὸ ἰατρεῖον Ἀγίας Βαρβάρας ὁ ἰατρὸς κ. Ὀρέστης Γαμβρός.

— Μέτριες καὶ περιορισμένες οἱ ἐφετεινὲς ἀποκριάτικες ἐκδηλώσεις στὴν Κόνιτσα. Ὀλίγοι οἱ μεταμφιεσμένοι. Μόνον τὸ Σάββατο τῆς Τυρινῆς διωργανώθη χοροεσπερὶς εἰς τὴν Λ.Α.Φ.Κ. Εἰς τὰ κέντρα καὶ καφενεῖα ἔγιναν μικροδιασκεδάσεις. Πυρπολήθηκε ὁ πατροπαράδοτος ἔλατος ἀπάνω στὶς Καρυὲς μαζί μὲ ἄφθονα κέδρα ὅπως κάθε χρόνο. Ἐξω στὰ χωριὰ ὅμως, ὅπως στὴν Πηγὴ, Ἀγ. Παρασκευὴ κλπ. ὁ κόσμος διεσκέδασε καλύτερα.

— Ἐπανέκαμψεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Ἀπόστολος Χ. Παπαμιχαήλ.

— Κατὰ τοὺς διεξαχθέντας τὴν 31.3.71 Διανομαρχιακοὺς ἀγῶνας στίβου ἔλαβε μέρος καὶ τὸ Γυμνάσιον Κονίτσης καὶ ἀνεδείχθησαν Οἱ Νικ. Λέκκας τρίτος εἰς τὸν δρόμον 400 μέτρων. Απ. Δοσοῦλας τρίτος εἰς τὸ ἄλμα εἰς μῆκος. Εἰρήνη Ε. Ντούτη πρώτη εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος. Πανωραία Κίτσιου τρίτη εἰς τὸν δρόμον 100 μέτρων. Αἰκατερ. Γεωργίου πρώτη εἰς τὴν Σραιροβολίαν. Καὶ Εἰρήνη Γεωργίου πρώτη εἰς τὸν Ἀκοντισμόν.

— Ὁ Μάρτιος ἄγριος πραγματικὸς «γδάρτης καὶ παλουκοκάφτης». Τὸ χιόνι ἐκάλυψε τὴν Κόνιτσα καὶ τὴν πεδιάδα τῆς ἀπὸ 1ης μέχρι 5ης Μαρτίου. Διεκόπησαν ὄλαι αἱ συγκοινωνίαι μὲ τὰ ὄρεινὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας μας.

— Ὁ Δῆμος Ἀρταίων (Ἄρτης) υἰοθέτησε τὰ ἀκριτικὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας μας Ἀηδονοχώρι καὶ Ἀετόπετρα, καὶ ἀπέστειλεν ἀνὰ 5000 δραχ. εἰς ἐκάστην Κοινότητα πρὸς ἐνίσχυσίν των.

— Τὴν 9.3.71 ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν ὁ Διευθυντὴς Γεωργίας κ. Δημ. Γιάκος, ὁ ὁποῖος ἐπεθεώρησεν τὸ πρότυπον κτῆμα.

— Τὴν 10.3.71 ὁ Νομάρχης κ. Ἀ. Μάλλιαρης ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν καὶ συνειργάσθη μετὰ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν.

— Τὴν 13.3.71 ἐσημειώθη εἰς Κόνιτσαν πτώσις τῆς Θερμοκρασίας εἰς τοὺς 6 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός.

— Τὴν 14.3.71 ἀφίχθησαν εἰς Κόνιτσαν καὶ ἐπεθεώρησαν τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ἀγροτικὰ Ἰατρεῖα τῆς περιοχῆς, ὁ Ἐπιθεωρητὴς Κοι-

ωνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Διανομαρχιακοῦ Κέντρου Ἡπειροῦ κ. Παπαγεωργίου, καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κ. Φέστας.

— Κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν τὴν 14.3.71 ἀπογραφὴν πληθυσμοῦ ἡ Κόνιτσα ἀνευρέθη ἀριθμοῦσα 2.990 κατοίκους.

— Περαιτωθέντος τοῦ ἐκχιονισμού καὶ τῆς πρὸς Πάδες ὁδοῦ ὑπὸ τῶν μηχανημάτων τῆς Νομαρχίας, ἅπαντα τὰ ἀποκλεισθέντα χωρία ἐπεκοινώνησαν ἐκ νέου μὲ τὴν Κόνιτσαν.

— Μὲ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα καὶ ἐνθουσιασμόν ἐωρτάσθη ἡ ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 25ης Μαρτίου 1821 εἰς τὴν Κόνιτσαν, ἡ ὁποία ἐσημαιοστολίσθη καὶ ἐφωταγωγήθη ἀπὸ τὴν 23.3.71.

— Εἰς τὸ Γυμνάσιον ἐπαίχθησαν τρία σκέτς σχετικὰ μὲ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821. 1) Στὸ Σοῦλι καὶ στὸ Ζάλογγο, 2) ὁ Ἱερὸς Λόχος, καὶ 3) Τὰ Ψαρά.

— Εἰς δὲ τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανωτροφείου ἐπαίχθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν τριῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἡ ὠραία ἠθογραφία τοῦ Θ. Τράγκα «Ἐλεύθεροι Σκλάβοι».

— Τὴν 25.3.71 ἐψάλη ἐπίσημος Δοξολογία. Τὸ ἀπόγευμα ἐχορεύθησαν εἰς τὴν Κεντρικὴν Πλατεῖαν ἐθνικοὶ χοροί, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐγένετο λαμπαδηφορία.

— Τὴν 31.3.71 ἐπεσκέφθησαν τὴν Κόνιτσαν οἱ σπουδασταὶ τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης (ἀνώτεροι ἀξιωματικοί) πραγματοποιοῦντες ἐκπαιδευτικὴν περιοδείαν.

— Ἀφίχθησαν ἡ ἐπανέκαμψαν. Ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Γεώργιος Δ. Τσαρτσάλης καὶ ὁ κ. Θωμᾶς Δούκας.

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μὲ μεγάλη ἐπιτυχίαν ἔλαβον χώραν καὶ ἐφέτος οἱ συνεστιάσεις τῶν σωματείων τῆς Ἐπαρχίας μας εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Στὸ ξενοδοχεῖον «Στάνλεϋ», δόθηκαν οἱ συνεστιάσεις τῶν σωματείων τῆς Πυρσόγιαννης καὶ τῆς Καστάνιανης. Καὶ στὴ «Κυπριακὴ Ἐστία» ἡ συνεστίαση τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν.

— Καὶ στὶς τρεῖς συνεστιάσεις, ἐπεκράτησεν κέφι. Τὰ ντόπια ὄργανα, καὶ οἱ συναντήσεις τῶν συνεπαρχιωτῶν μας, μετάφεραν τοὺς συμμετασχόντας στοὺς δικούς μας τόπους.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Σημ. Οι επιθυμούντες να συμπεριληφθούν εις τὸν κατωτέρω κατάλογον παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιδικοῦ,

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Νίκος Ἀργιάννης, Ἀσκληπιοῦ 7, τηλ. 611. 417
Νικόλ. Καζαμίας, Μπενάκη 4, τηλ. 627-725
Ἰωάν. Γ. Λυμπερόπουλος, Ἀλεξ. Σούτσου 5, τηλ. 613-661.

Ναπολέων Μπάρκης, Ἀκαδ. μίας 63, 632-595
Νίκος Πύρρος, Ἐμμ. Μπενάκη 8 τηλ. 315-130
Πέτρος Φρόντζος, Λυκούργου 14, τηλ. 526-611
Ἰω. Ἀδαμαντίδης, Γ. Σταύρου 6, τηλ. 526-669
Μιχ. Μαρτσέκης, Λυκούργου 14, τηλ. 526-611
Ἀπόστ. Κυπαρίσης, Πανεπιστημίου 64, τηλ. 613-702.

Κωνσταντῖνος Ἀριστ. Πύρρος, Ἀλεξ. Σούτσου 5, τηλ. 613-661

ΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Γεώργιος Γάκης, Παθολόγος - Ρευματολόγος, Καρνεάδου 3, τηλ. 719-746

Κώστας Παπᾶς, Παιδίατρος, Επιμελητῆς Νοσ., Σκουφᾶ 52, τηλ. 622.722.

Εὐάγγελος Γεωργίου, Παθολόγος, ΚΠόλεως 55, Συν. Παπάγου, τηλ. 651-072

Νικόλ. Γιάκας, Παθολόγος - Καρδιολόγος, Στουρνάρα 49α, τηλ. 634-470, οἰκία: 651-498

Παντελῆς Γιαννούλης, Καρδιολόγος, Ε. Ἀντωνιάδου 1, τηλ. 815-850

Βασ. Γκατσόπουλος, Καρδιολόγος-Παθολόγος, Κασσαβέτη 7 Κηφισιά, τηλ. 8-012-707

Φώτιος Γουσοῦνης, Παθολόγος, Σόλωνος 116, τηλ. 616-563

Νικόλ. Γράβος, Καρδιολόγος, 28ης Ὀκτωβρίου 242, τηλ. 813-664

Ἀριστοτέλης Ζακόπουλος, Μαιευτῆρ, Βασ. Φρειδερίκης 40, Περιστερί, τηλ. 571-612

Πλάτων Κεχαγιᾶς, Παθολόγος, Διγενῆ Ἀκρίτα 15, τηλ. 641-872

Χαρ. Κούσιος Παθολόγος, Πατρ. Ἰωακείμ 45, τηλ. 722 507

Μιχ. Μηλίγκος, Παθολόγος, Καρδιολόγος, Σκαλιστήρη 18, τηλ. 874-568

Φώτης Μπαρᾶς, Μαιευτῆρ-Γυναικολόγος, Ὀμήρου 58, τηλ. 623.210

Ἀνδρέας Μπούζας ὀφθαλμίατρος Σκουφᾶ 59 τηλ. 611.172

Ἰωάννης Παπαδημούλης, Παθολόγος—Ἀναισθησιολόγος, Ζήνωνος 21, τηλ. 521-664

Νικόλαος Τράντας, Ὄφθαλμίατρος—Ἰψηγητ., Γ' Σεπτεμβρίου 47, τηλ. 812—717

Βασίλειος Χρήστου, Ἀκτινολόγος, Κανάρη 19, τηλ. 611-391

Χρήστος Χρήστου, Χειρουργός, Λιβίνη 4 (τέρμα Ἰπποκράτους), τηλ. 647-765

Τάκης Γούσιος, Ἰατρός—Χειρουργός Βασ. Σοφίας 37, τηλ. 716-090

Ζήσης Παπαγεωργίου, Παθολόγος—Καρδιολόγος, Κύπρου 72, τηλ. 845-593

Κώστας Ζέρβας, Παθολόγος—Καρδιολόγος, Ἀραχώβης 16, τηλ. 630-783

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νικ. Πύρρος ὁδὸς Μπότσαρη
Σερ. Φράγκος » Καπλάνη
Κωσ. Λαζαρίδης 28ης Ὀκτωβρίου 75

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Μερόπη Ἀδαμαντίδη, Ρόδου 43, τηλ. 874-702
Εὐάγ. Αλεξιάδης Δημοκρίτου 1 τηλ. 613-508
Φούλα Κρέμου, Βουκουρεστίου 20 τηλ. 611.786
Κ. Φλῶρος, Χαρ. Τρικούπη 65, τηλ. 625.177

ΠΟΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ—ΑΡΧΙ-ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΑΘΗΝΩΝ κ.λ.π

Λέανδρος Γεροντάκης, ἀρχιτέκτων, Βαχ. Σοφίας 133, τηλ. 662-893

Πέτρος Μπάκας, πολ. μηχανικός, Βεραντζέρου 22, τηλ. 531-428

Γεώργιος Ράγκας, πολ. μηχανικός, Σωκράτους 59, τηλ. 520-719

Κων. Τσίλης, πολ. μηχανικός, Ἀριστείδου 10, τηλ. 234-225

Χρήστος Φλῶρος, μηχανολόγος—ἠλεκτρολόγος, Θεμιστοκλέους 42, τηλ. 619-805

Τεχνικὸν Γραφεῖον Δ. Τσάνου, Σωκράτους 59 τηλ. 520-719

Τεχνικὸν Γραφεῖον, Ἐπαμ. Παπαχρήστου, μηχανικοῦ, Χαλκοκουνδύλη 36, τηλ. 533-821 τηλ. 363 145

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Ἰωάννινα», Ν. Τσάκας, Βεραντζέρου 10, τηλ. 523-204

«Στάνλεϋ» Β. Ρόζος, Δ. Παγώνης καὶ Ε. Τσάνος, Ὀδυσσεῶς 1, τηλ. 531-780

ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑ

«Νυφικὰ διάφορα», Βεατρίκη Τσαλαμάνη, Ἀγ. Μάρκου 10, τηλ. 224-486.

Βιοτεχνία Νεωτερισμῶν καὶ Εἰσαγωγῶν (Ἐσώρουχα—Δαντέλλες—Πλεκτὰ κλπ.), Μίλτος Ζαφείρης Ο.Ε., Ἀθηναῖδος 3, τηλ. 229-564

«Νεωτερισμοί» Ἀφοί Ζαφείρη, Κολοκοτρώνη 34δ, τηλ. 234-070

Ραφεῖον: Φροντζος Φίλιππος, Λέκκα 3, τηλ. 236-328

Εἰσαγωγῶν: Εἶδη Γυναικεῖα, Φλῶρος Νικόλ., Εὐαγγελιστρίας 5, τηλ. 236-927

Λογιστικά: Νίκος Βρυζώνης, Ἐπιδαύρου 21, τηλ. 534-605

Ἐλαιοχρωματιστής, Ἀνδρέας Γκόντζος, τηλ. 754.344.

Ἐμποροραφεῖον Νίκος Καρρᾶς, Γεωργίου Σουρῆ 5, Γαλάτσι.

Εὐθ. Κήττας: Ἐμπορος ξυλείας ὁδὸς Δημοσθένους 69, τηλ. 529-538

ΙΑΤΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

*Ἀθαν. Μενέκας, ὠτορινολαρυγγολόγος ὁδὸς Καραϊσκάκη

*Ἀλ. Πηγαδᾶς, ὀδοντίατρος, Γιαλί—Καφενέ

Κων. Κίγκας, » ὁδὸς Σαμοῦ λ

Δημ. Κήττας Παθολόγος 28 Ὀκτωβρίου 12

Τηλ. 82-52

ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κώστας Γέγιος : Ἐστιατόριον «Ἡ Κόνιτσα» ὁδὸς Καραϊσκάκη 9